

Spis treści

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2017/C 293/01

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* 1

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2017/C 293/02

Sprawa C-60/15 P: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 13 lipca 2017 r. – Saint-Gobain Glass Deutschland GmbH/Komisja Europejska [Odwołanie — Prawo publicznego dostępu do dokumentów instytucji Unii Europejskiej — Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 — Wyjątki od prawa dostępu — Artykuł 4 ust. 3 akapit pierwszy — Ochrona procesu podejmowania decyzji przez instytucje — Środowisko — Konwencja z Aarhus — Rozporządzenie (WE) nr 1367/2006 — Artykuł 6 ust. 1 — Interes publiczny przemawiający za ujawnieniem informacji o środowisku — Przekazane Komisji Europejskiej przez organy niemieckie informacje dotyczące znajdujących się na terytorium niemieckim instalacji wchodzących w zakres przedmiotowy przepisów Unii dotyczących systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych — Częściowa odmowa dostępu] 2

2017/C 293/03

Sprawa C-633/15: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 13 lipca 2017 r. [wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez First-tier Tribunal (Tax Chamber) – Zjednoczone Królestwo] – London Borough of Ealing/Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs [Odesłanie prejudycjalne — Podatki — Podatek od wartości dodanej (VAT) — Dyrektywa 2006/112/WE — Zwolnienia usług ściśle związanych z uprawianiem sportu — Artykuł 133 — Wykluczenie zwolnienia w wypadku ryzyka zakłócenia konkurencji na niekorzyść przedsiębiorstw komercyjnych podlegających VAT — Usługi świadczone przez podmioty prawa publicznego nienastawione na osiągnięcie zysku] 3

2017/C 293/04	Sprawa C-651/15 P: Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 13 lipca 2017 r. – Verein zur Wahrung von Einsatz und Nutzung von Chromtrioxid und anderen Chrom-VI-verbindungen in der Oberflächentechnik eV (VECCO) i in./Komisja Europejska, Europejska Agencja Chemikaliów, Assogalvanica i in. [Owołanie — Rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 (REACH) — Artykuł 58 ust. 2 — Zezwolenie — Substancje wzbudzające szczególnie duże obawy — Zwolnienie — Rozporządzenie zmieniające załącznik XIV do rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 — Umieszczenie tritlenku chromu w wykazie substancji wymagających zezwolenia]	3
2017/C 293/05	Sprawa C-701/15: Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 13 lipca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per la Lombardia – Włochy) – Malpensa Logistica Europa SpA/SEA – Società Esercizi Aeroportuali SpA (Odesłanie prejudycjalne — Zamówienia publiczne — Transport — Pojęcie „eksploatacji obszaru geograficznego w celu udostępniania przewoźnikom powietrznym portów lotniczych lub innych terminali” — Dyrektywy 2004/17/WE i 96/67/WE — Przepisy krajowe nieprzewidujące uprzedniego przeprowadzenia postępowania przetargowego w celu przyznania powierzchni w porcie lotniczym) .	4
2017/C 293/06	Sprawa C-76/16: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 13 lipca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Najvyšší súd Slovenskej republiky – Słowacja) – INGSTEEL spol. sro, Metrostav as/Úrad pre verejné obstarávanie (Odesłanie prejudycjalne — Zamówienia publiczne — Dyrektywa 2004/18/WE — Artykuł 47 ust. 1, 4 i 5 — Ekonomiczna i finansowa sytuacja oferenta — Dyrektywy 89/665/EWG i 2007/66/WE — Zaskarżenie do sądu decyzji o wykluczeniu oferenta z procedury przetargowej — Karta praw podstawowych Unii Europejskiej — Artykuł 47 — Prawo do skutecznego środka prawnego)	5
2017/C 293/07	Sprawa C-89/16: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 13 lipca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Najvyšší súd Slovenskej republiky – Słowacja) – Radosław Soja/Sociálna poisťovňa (Odesłanie prejudycjalne — Stosowanie systemów zabezpieczenia społecznego — Pracownicy migrujący — Osoba będąca pracownikiem najemnym na terytorium jednego państwa członkowskiego i prowadząca działalność na własny rachunek na terytorium innego państwa członkowskiego — Ustalenie właściwego ustawodawstwa — Rozporządzenie (WE) nr 883/2004 — Artykuł 13 ust. 3 — Rozporządzenie (WE) nr 987/2009 — Artykuł 14 ust. 5b — Artykuł 16 — Skutki decyzji Komisji Administracyjnej ds. Koordynacji Systemów Zabezpieczenia Społecznego — Niedopuszczalność)	6
2017/C 293/08	Sprawa C-129/16: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 13 lipca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Szolnoki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság – Węgry) – Túrkevei Tejtermelő Kft./Országos Környezetvédelmi és Természetvédelmi Főfelügyelőség (Odesłanie prejudycjalne — Środowisko — Artykuły 191 i 193 TFUE — Dyrektywa 2004/35/WE — Zastosowanie ratione materiae — Zanieczyszczenie powietrza z powodu nielegalnego palenia odpadów — Zasada „zanieczyszczający płaci” — Uregulowanie krajowe ustanawiające odpowiedzialność solidarną właściciela nieruchomości, na której doszło do zanieczyszczenia środowiska, oraz sprawcy zanieczyszczenia)	6
2017/C 293/09	Sprawa C-133/16: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 13 lipca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour d’appel de Mons – Belgia) – Christian Ferenschild/JPC Motor SA (Odesłanie prejudycjalne — Sprzedaż towarów konsumpcyjnych i związana z tym gwarancja — Dyrektywa 1999/44/WE — Artykuł 5 ust. 1 — Okres odpowiedzialności sprzedawcy — Termin przedawnienia — Artykuł 7 ust. 1 akapit drugi — Towary używane — Umowne ograniczenie odpowiedzialności sprzedawcy)	7
2017/C 293/10	Sprawa C-151/16: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 13 lipca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos vyriausysis administracinis teismas – Litwa) – „Vakarų Baltijos laivų statykla” UAB/Valstybinė mokesčių inspekcija prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos [Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 2003/96/WE — Opodatkowanie produktów energetycznych i energii elektrycznej — Artykuł 14 ust. 1 lit. c) — Zwolnienie produktów energetycznych wykorzystywanych jako paliwo do celów żegluga na wodach terytorialnych Unii i do wytwarzania energii elektrycznej na pokładzie statku — Paliwo wykorzystywane przez statek do żegluga z miejsca budowy statku do portu w innym państwie członkowskim, w celu podjęcia tam pierwszego ładunku handlowego]	8

2017/C 293/11	Sprawa C-193/16: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 13 lipca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia del País Vasco – Hiszpania) – E/Subdelegación del Gobierno en Álava (Odesłanie prejudycjalne — Obywatelstwo Unii — Prawo do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich — Dyrektywa 2004/38/WE — Artykuł 27 ust. 2 akapit drugi — Ograniczenie prawa wjazdu i pobytu uzasadnione ze względów porządku publicznego, bezpieczeństwa publicznego lub zdrowia publicznego — Wydalenie ze względów porządku publicznego i bezpieczeństwa publicznego — Zachowanie stanowiące rzeczywiste, aktualne i dostatecznie poważne zagrożenie dla jednego z podstawowych interesów społeczeństwa — Zagrożenie rzeczywiste i aktualne — Pojęcie — Obywatel Unii zamieszkujący w przyjmującym państwie członkowskim, w którym odbywa karę pozbawienia wolności orzeczoną za popełnienie kolejnych przestępstw niegodziwego traktowania dzieci w celach seksualnych)	9
2017/C 293/12	Sprawa C-354/16: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 13 lipca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Arbeitsgericht Verden – Niemcy) – Ute Kleinsteuber/Mars GmbH. (Odesłanie prejudycjalne — Polityka społeczna — Dyrektywa 2000/78/WE — Artykuły 1, 2 i 6 — Równe traktowanie — Zakaz dyskryminacji ze względu na płeć — Świadczenia z pracowniczego programu emerytalnego — Dyrektywa 97/81/WE — Porozumienie ramowe w sprawie pracy w niepełnym wymiarze czasu pracy — Klauzula 4 pkt 1 i 2 — Metody obliczania wartości nabytych uprawnień emerytalnych — Przepisy państwa członkowskiego — Odmienne traktowanie pracowników zatrudnionych w niepełnym wymiarze czasu pracy)	9
2017/C 293/13	Sprawa C-368/16: Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 13 lipca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Højesteret – Dania) – Assens Havn/Navigators Management (UK) Limited [Odesłanie prejudycjalne — Współpraca sądowa w sprawach cywilnych — Rozporządzenie (WE) nr 44/2001 — Jurysdykcja w sprawach dotyczących ubezpieczenia — Ustawodawstwo krajowe ustanawiające na rzecz osoby poszkodowanej, pod pewnymi warunkami, prawo do wytoczenia powództwa bezpośrednio przeciwko ubezpieczycielowi osoby odpowiedzialnej za spowodowanie wypadku — Klauzula prorogacyjna uzgodniona pomiędzy ubezpieczycielem i sprawcą szkody]	10
2017/C 293/14	Sprawa C-388/16: Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 13 lipca 2017 r. – Komisja Europejska/Królestwo Hiszpanii (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Wyrok trybunału stwierdzający uchybienie — Niewykonanie — Artykuł 260 ust. 2 TFUE — Kary pieniężne — Ryczałt)	11
2017/C 293/15	Sprawa C-433/16: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 13 lipca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione – Włochy) – Bayerische Motoren Werke AG/Acacia Srl (Odesłanie prejudycjalne — Jurysdykcja w sprawach cywilnych i handlowych — Rozporządzenie (WE) nr 44/2001 — Własność intelektualna — Wzory wspólnotowe — Rozporządzenie (WE) nr 6/2002 — Artykuły 81 i 82 — Powództwo o stwierdzenie braku naruszenia — Właściwość sądów w sprawach wzorów wspólnotowych państwa członkowskiego, na którego terytorium pozwany ma miejsce zamieszkania)	11
2017/C 293/16	Sprawa C-231/17 P: Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 7 kwietnia 2017 r. w sprawie T-920/16, Vtseva/Europejski Trybunał Praw Człowieka, wniesione w dniu 3 maja 2017 r. przez Vtsevą	12
2017/C 293/17	Sprawa C-293/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State (Niderlandy) w dniu 22 maja 2017 r. – Coöperatie Mobilisation for the Environment UA, Vereniging Leefmilieu/College van gedeputeerde staten van Limburg, College van gedeputeerde staten van Gelderland	12
2017/C 293/18	Sprawa C-294/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State (Niderlandy) w dniu 22 maja 2017 r. – Stichting Werkgroep Behoud de Peel/College van gedeputeerde staten van Noord-Brabant	14
2017/C 293/19	Sprawa C-326/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State (Niderlandy) w dniu 31 maja 2017 r. – Directie van de Dienst Wegverkeer (RDW) i in./Z	16

2017/C 293/20	Sprawa C-330/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 2 czerwca 2017 r. – Verbraucherzentrale Baden-Württemberg e. V./Germanwings GmbH	16
2017/C 293/21	Sprawa C-367/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundespatentgericht (Niemcy) w dniu 13 czerwca 2017 r. – S/EA i in.	17
2017/C 293/22	Sprawa C-369/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Węgry) w dniu 16 czerwca 2017 r. – Ahmed Shajin/Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal	19
2017/C 293/23	Sprawa C-388/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Högsta förvaltningsdomstolen (Szwecja) w dniu 29 czerwca 2017 r. – Konkurrensverket/SJ AB	19
2017/C 293/24	Sprawa C-392/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Oradea (Rumunia) w dniu 29 czerwca 2017 r. – Sindicatul Energia Oradea/SC Termoelectrica SA	20
2017/C 293/25	Sprawa C-399/17: Skarga wniesiona w dniu 3 lipca 2017 r. – Komisja Europejska/Republika Czeska	20
2017/C 293/26	Sprawa C-404/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Förvaltningsrätten i Malmö, migrationsdomstolen (Szwecja) w dniu 6 lipca 2017 r. – A/Migrationsverket Förvaltningsprocessenheten Malmö	21
2017/C 293/27	Sprawa C-416/17: Skarga wniesiona w dniu 10 lipca 2017 r. – Komisja Europejska/Republika Francuska	22
2017/C 293/28	Sprawa C-419/17 P: Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 11 maja 2017 r. w sprawie T-115/15, Deza, a.s./ECHA, wniesione w dniu 11 lipca 2017 r. przez Deza, a.s.	23
2017/C 293/29	Sprawa C-427/17: Skarga wniesiona w dniu 14 lipca 2017 r. – Komisja Europejska/Irlandia	24
2017/C 293/30	Sprawa C-428/17 P: Odwołanie od wyroku Sądu (dziewiąta izba) wydanego w dniu 4 maja 2017 r. w sprawie T-744/14, Meta Group/Komisja, wniesione w dniu 15 lipca 2017 r. przez Meta Group Srl	25
2017/C 293/31	Sprawa C-450/17 P: Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 16 maja 2017 r. w sprawie T-122/15, Landeskreditbank Baden-Württemberg – Förderbank/ Europejski Bank Centralny, wniesione w dniu 26 lipca 2017 r. przez Landeskreditbank Baden-Württemberg – Förderbank	27

Sąd

2017/C 293/32	Sprawa T-644/14: Wyrok Sądu z dnia 20 lipca 2017 r. – ADR Center/Komisja (Pomoc finansowa — Program ogólny „Prawa podstawowe i sprawiedliwość” na lata 2007–2013 — Program szczegółowy „Wymiar sprawiedliwości w sprawach cywilnych” — Skarga o stwierdzenie nieważności — Decyzja stanowiąca tytuł egzekucyjny — Artykuł 299 TFUE — Właściwość organu wydającego akt — Zasada dobrej administracji — Żądanie obciążenia Komisji obowiązkiem zapłaty należności pozostałej do rozliczenia na podstawie umów o udzielenie dotacji — Częściowa zmiana kwalifikacji skargi — Klauzula arbitrażowa — Właściwość Sądu — Koszty kwalifikowalne)	29
2017/C 293/33	Sprawa T-143/15: Wyrok Sądu z dnia 20 lipca 2017 r. – Hiszpania/Komisja (EFRG i EFRROW — Wydatki wyłączone z finansowania — Wydatki poniesione przez Hiszpanię — Pomoc bezpośrednia niezwiązana z wielkością produkcji na lata składania wniosków 2008 i 2009 — Uchybienia w systemie kontroli — Określenie próbek kontrolnych — Ciężar dowodu — Pomoc na rozwój obszarów wiejskich we wspólnocie autonomicznej Kastylii i León na lata składania wniosków 2009 i 2010 — Kontrole na miejscu — Kontrole kluczowe — Proporcjonalność)	29

2017/C 293/34	Sprawa T-287/16: Wyrok Sądu z dnia 20 lipca 2017 r. – Belgia/Komisja (EFRG i EFRROW — Wydatki wyłączone z finansowania — Wydatki poniesione przez Belgię — Refundacje wywozowe — Brak odzyskania wynikający z zaniedbań, które można przypisać organowi państwa członkowskiego — Brak wyczerpania wszystkich istniejących środków odwoławczych — Proporcjonalność)	30
2017/C 293/35	Sprawa T-309/16: Wyrok Sądu z dnia 20 lipca 2017 r. – Cafés Pont/EUIPO – Giordano Vini (Art’s Café) [Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku — Graficzny unijny znak towarowy Art’s Café — Rzeczywiste używanie znaku towarowego — Artykuł 15 ust. 1 i art. 51 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 207/2009]	31
2017/C 293/36	Sprawa T-780/16: Wyrok Sądu z dnia 20 lipca 2017 r. – Mediaexpert/EUIPO – Mediaexpert (mediaexpert) [Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku — Graficzny unijny znak towarowy mediaexpert — Wcześniejszy słowny krajowy znak towarowy mediaexpert — Względna podstawa odmowy rejestracji — Artykuł 53 ust. 1 lit. a) i art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr. 207/2009 — Dowód istnienia, ważności i zakresu ochrony wcześniejszego znaku towarowego — Świadczenie rejestracji wcześniejszego znaku towarowego — Tłumaczenie — Zasady 37 - 39 i zasada 98 ust. 1 rozporządzenia (WE) n ^o 2868/95 — Uzasadnione oczekiwania]	31
2017/C 293/37	Sprawa T-812/14: Postanowienie Sądu z dnia 19 lipca 2017 r. – BPC Lux 2 i in./Komisja (Skarga o stwierdzenie nieważności — Pomoc państwa — Pomoc przyznana przez władze portugalskie w ramach rozwiązania instytucji finansowej Banco Espírito Santo — Stworzenie i kapitalizacja instytucji pomostowej — Decyzja uznająca pomoc za zgodną z rynkiem wewnętrznym — Brak interesu prawnego — Niedopuszczalność)	32
2017/C 293/38	Sprawa T-423/16: Postanowienie Sądu z dnia 19 lipca 2017 r. – De Masi/Komisja [Skarga o stwierdzenie nieważności — Dostęp do dokumentów — Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 — Dokumenty dotyczące utworzonej przez Radę Grupy ds. Kodeksu Postępowania (opodatkowanie działalności gospodarczej) — Odpowiedź na wstępne wnioski po znalezieniu właściwego rozwiązania — Brak decyzji potwierdzającej — Niedopuszczalność]	32
2017/C 293/39	Sprawa T-716/16: Postanowienie Sądu z dnia 19 lipca 2017 r. – Pfizer i Pfizer santé familiale/Komisja (Skarga o stwierdzenie nieważności — Unia celna — Wspólna taryfa celna — Nomenklatura taryfowa i statystyczna — Klasyfikacja według Nomenklatury scalonej — Podpozycje taryfowe — Cła mające zastosowanie do towarów sklasyfikowanych w tych podpozycjach taryfowych — Akt regulacyjny wymagający przyjęcia środków wykonawczych — Brak indywidualnego oddziaływania — Niedopuszczalność)	33
2017/C 293/40	Sprawa T-849/16 R: Postanowienie prezesa Sądu z dnia 21 lipca 2017 r. – PGNiG Supply & Trading/Komisja (Środek tymczasowy — Rynek wewnętrzny gazu ziemnego — Dyrektywa 2009/73/WE — Wniosek Bundesnetzagentur mający na celu zmianę warunków wyłączenia spod przepisów Unii w związku z eksploatacją gazociągu OPAL — Decyzja Komisji w sprawie zmiany warunków wyłączenia spod przepisów Unii — Wniosek o zawieszenie wykonania — Brak pilnego charakteru)	34
2017/C 293/41	Sprawa T-883/16 R: Postanowienie prezesa Sądu z dnia 21 lipca 2017 r. – Polska/Komisja (Środek tymczasowy — Rynek wewnętrzny gazu ziemnego — Dyrektywa 2009/73/WE — Wniosek Bundesnetzagentur mający na celu zmianę warunków wyłączenia spod przepisów Unii w związku z eksploatacją gazociągu OPAL — Decyzja Komisji w sprawie zmiany warunków wyłączenia spod przepisów Unii — Wniosek o zawieszenie wykonania — Brak pilnego charakteru)	34
2017/C 293/42	Sprawa T-130/17 R: Postanowienie prezesa Sądu z dnia 21 lipca 2017 r. – Polskie Górnictwo Naftowe i Gazownictwo/Komisja (Środek tymczasowy — Rynek wewnętrzny gazu ziemnego — Dyrektywa 2009/73/WE — Wniosek Bundesnetzagentur mający na celu zmianę warunków wyłączenia spod przepisów Unii w związku z eksploatacją gazociągu OPAL — Decyzja Komisji w sprawie zmiany warunków wyłączenia spod przepisów Unii — Wniosek o zawieszenie wykonania — Brak pilnego charakteru)	35

2017/C 293/43	Sprawa T-131/17 R: Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 21 lipca 2017 r. – Argus Security Projects/ESDZ (Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — ESDZ — Odzyskanie należności przez potrącenie — Wniosek o zastosowanie środka tymczasowego — Szkoda finansowa — Obowiązek staranności — Brak pilnego charakteru)	35
2017/C 293/44	Sprawa T-244/17 R: Postanowienie prezesa Sądu z dnia 20 lipca 2017 r. – António Conde & Companhia/Komisja (Środki tymczasowe — Statek rybacki — Organizacja Rybołówstwa Północno-Zachodniego Atlantyku — Dopuszczalność — Wniosek w przedmiocie środka tymczasowego — Brak interesu)	36
2017/C 293/45	Sprawa T-392/17: Skarga wniesiona w dniu 14 czerwca 2017 r. – TE/Komisja	36
2017/C 293/46	Sprawa T-400/17: Skarga wniesiona w dniu 27 czerwca 2017 r. – Deza/Komisja	37
2017/C 293/47	Sprawa T-421/17: Skarga wniesiona w dniu 6 lipca 2017 r. – Leino-Sandberg/Parlament Europejski	38
2017/C 293/48	Sprawa T-422/17: Skarga wniesiona w dniu 10 lipca 2017 r. – UF/EPSO	38
2017/C 293/49	Sprawa T-443/17: Skarga wniesiona w dniu 14 lipca 2017 r. – António Conde & Companhia/Komisja	39
2017/C 293/50	Sprawa T-86/15: Postanowienie Sądu z dnia 17 lipca 2017 r. – Aston Martin Lagonda/EUIPO (Przedstawienie osłony chłodnicy umiejscowionej na przodzie pojazdu silnikowego)	40
2017/C 293/51	Sprawa T-88/15: Postanowienie Sądu z dnia 17 lipca 2017 r. – Aston Martin Lagonda/EUIPO (Przedstawienie osłony chłodnicy umiejscowionej na przodzie pojazdu silnikowego)	40
2017/C 293/52	Sprawa T-38/17: Postanowienie Sądu z dnia 17 lipca 2017 r. – DQ i in./Parlament	40
2017/C 293/53	Sprawa T-203/17: Postanowienie Sądu z dnia 20 lipca 2017 r. – GY/Komisja	41

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

(2017/C 293/01)

Ostatnia publikacja

Dz.U. C 283 z 28.8.2017

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 277 z 21.8.2017

Dz.U. C 269 z 14.8.2017

Dz.U. C 256 z 7.8.2017

Dz.U. C 249 z 31.7.2017

Dz.U. C 239 z 24.7.2017

Dz.U. C 231 z 17.7.2017

Teksty te są dostępne na stronie internetowej

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 13 lipca 2017 r. – Saint-Gobain Glass Deutschland GmbH/
Komisja Europejska

(Sprawa C-60/15 P) ⁽¹⁾

[*Odwołanie — Prawo publicznego dostępu do dokumentów instytucji Unii Europejskiej — Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 — Wyjątki od prawa dostępu — Artykuł 4 ust. 3 akapit pierwszy — Ochrona procesu podejmowania decyzji przez instytucje — Środowisko — Konwencja z Aarhus — Rozporządzenie (WE) nr 1367/2006 — Artykuł 6 ust. 1 — Interes publiczny przemawiający za ujawnieniem informacji o środowisku — Przekazane Komisji Europejskiej przez organy niemieckie informacje dotyczące znajdujących się na terytorium niemieckim instalacji wchodzących w zakres przedmiotowy przepisów Unii dotyczących systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych — Częściowa odmowa dostępu]*

(2017/C 293/02)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Saint-Gobain Glass Deutschland GmbH (przedstawiciele: S. Altenschmidt i P.-A. Schütter, Rechtsanwälte)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: H. Krämer, F. Clotuche-Duvieusart i P. Mihaylova, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Wyrok Sądu Unii Europejskiej z dnia 11 grudnia 2014 r., *Saint Gobain Glass Deutschland/Komisja* (T-476/12, niepublikowany, EU:T:2014:1059) zostaje uchylony.
- 2) Stwierdza się nieważność decyzji Komisji z dnia 17 stycznia 2013 r. o odmowie udzielenia pełnego dostępu do wykazu przekazanego Komisji przez Republikę Federalną Niemiec w ramach postępowania przewidzianego w art. 15 ust. 1 decyzji Komisji 2011/278/WE z dnia 27 kwietnia 2011 r. w sprawie ustanowienia przejściowych zasad dotyczących zharmonizowanego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji w całej Unii na mocy art. 10a dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w zakresie, w jakim dokument ten zawiera informacje na temat określonych instalacji spółki Saint Gobain Glass Deutschland GmbH znajdujących się na terytorium Niemiec, dotyczące tymczasowych przydziałów, a także działalności i poziomów zdolności produkcyjnych w odniesieniu do emisji dwutlenku węgla (CO₂) w okresie od 2005 r. do 2010 r., wydajności instalacji oraz rocznych uprawnień do emisji przyznanych tymczasowo na okres od 2013 r. do 2020 r.
- 3) Komisja Europejska zostaje obciążona kosztami postępowania poniesionymi przez spółkę Saint-Gobain Glass Deutschland GmbH zarówno w pierwszej instancji, jak i w postępowaniu w przedmiocie odwołania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 138 z 27.4.2015.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 13 lipca 2017 r. [wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez First-tier Tribunal (Tax Chamber) – Zjednoczone Królestwo] – London Borough of Ealing/Commissioners for Her Majesty’s Revenue and Customs

(Sprawa C-633/15) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Podatki — Podatek od wartości dodanej (VAT) — Dyrektywa 2006/112/WE — Zwolnienia usług ściśle związanych z uprawianiem sportu — Artykuł 133 — Wykluczenie zwolnienia w wypadku ryzyka zakłócenia konkurencji na niekorzyść przedsiębiorstw komercyjnych podlegających VAT — Usługi świadczone przez podmioty prawa publicznego nienastawione na osiągnięcie zysku]

(2017/C 293/03)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

First-tier Tribunal (Tax Chamber)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: London Borough of Ealing

Strona pozwana: Commissioners for Her Majesty’s Revenue and Customs

Sentencja

- 1) Artykuł 133 akapit drugi dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwia się on przepisom państwa członkowskiego uzależniającym od przestrzegania warunku przewidzianego w art. 133 akapit pierwszy lit. d) tej dyrektywy przyznanie zwolnienia z podatku od wartości dodanej (VAT) podmiotom prawa publicznego świadczącym usługi ściśle związane ze sportem lub wychowaniem fizycznym w rozumieniu art. 132 ust. 1 lit. m) owej dyrektywy, podczas gdy, po pierwsze, w dniu 1 stycznia 1989 r. owo państwo członkowskie nie opodatkowywało wszystkich tych usług VAT, a po drugie, sporne usługi nie były objęte zwolnieniem z VAT przed ustanowieniem rzeczonych warunków.
- 2) Artykuł 133 akapit drugi dyrektywy 2006/112 należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on przepisom krajowym takim jak będące przedmiotem postępowania głównego w zakresie, w jakim uzależniają one od przestrzegania warunku przewidzianego w art. 133 akapit pierwszy lit. d) tej dyrektywy przyznanie zwolnienia z VAT podmiotom prawa publicznego nienastawionym na osiągnięcie zysku, które świadczą usługi ściśle związane ze sportem lub wychowaniem fizycznym w rozumieniu art. 132 ust. 1 lit. m) tej dyrektywy, i nie stosują tego warunku także w odniesieniu do podmiotów nienastawionych na osiągnięcie zysku, niebędących podmiotami prawa publicznego, które świadczą takie usługi.

⁽¹⁾ Dz.U. C 59 z 15.2.2016.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 13 lipca 2017 r. – Verein zur Wahrung von Einsatz und Nutzung von Chromtrioxid und anderen Chrom-VI-verbindungen in der Oberflächentechnik eV (VECCO) i in./Komisja Europejska, Europejska Agencja Chemikaliów, Assogalvanica i in.

(Sprawa C-651/15 P) ⁽¹⁾

[O dwólanie — Rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 (REACH) — Artykuł 58 ust. 2 — Zezwolenie — Substancje wzbudzające szczególnie duże obawy — Zwolnienie — Rozporządzenie zmieniające załącznik XIV do rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 — Umieszczenie tritlenku chromu w wykazie substancji wymagających zezwolenia]

(2017/C 293/04)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Verein zur Wahrung von Einsatz und Nutzung von Chromtrioxid und anderen Chrom-VI-verbindungen in der Oberflächentechnik eV (VECCO), Adolf Krämer GmbH & Co. KG, AgO Argentum GmbH, i inne podmioty (kompletny wykaz w odwołaniu) (przedstawiciele: adwokat C. Mereu, J. Beck, Solicitor)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: K. Mifsud-Bonnici i K. Talabér-Ritz, pełnomocnicy), Europejska Agencja Chemikaliów (przedstawiciele: W. Broere i M. Heikkilä), Assogalvanica, Ecometal, Comité européen des traitements de surfaces (CETS), i inne podmioty (kompletny wykaz w odwołaniu) (przedstawiciele: adwokat C. Mereu, J. Beck, Solicitor)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Republika Francuska (przedstawiciele: D. Colas i J. Traband, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Verein zur Wahrung von Einsatz und Nutzung von Chromtrioxid und anderen Chrom-VI-Verbindungen in der Oberflächentechnik eV (VECCO) oraz pozostali wnoszący odwołanie, których nazwy wymieniono w załączniku I do niniejszego wyroku, pokrywają, oprócz własnych kosztów, koszty poniesione przez Komisję Europejską.
- 3) Republika Francuska i Europejska Agencja Chemikaliów (ECHA) pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 78 z 29.2.2016.

Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 13 lipca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per la Lombardia – Włochy) – Malpensa Logistica Europa SpA/SEA – Società Esercizi Aeroportuali SpA

(Sprawa C-701/15) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Zamówienia publiczne — Transport — Pojęcie „eksploatacji obszaru geograficznego w celu udostępniania przewoźnikom powietrznym portów lotniczych lub innych terminali” — Dyrektywy 2004/17/WE i 96/67/WE — Przepisy krajowe nieprzewidujące uprzedniego przeprowadzenia postępowania przetargowego w celu przyznania powierzchni w porcie lotniczym)

(2017/C 293/05)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Amministrativo Regionale per la Lombardia

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Malpensa Logistica Europa SpA

Strona pozwana: SEA – Società Esercizi Aeroportuali SpA

przy udziale: Beta-Trans SpA

Sentencja

Artykuł 7 dyrektywy 2004/17/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. koordynującej procedury udzielania zamówień przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i usług pocztowych należy interpretować w ten sposób, że przepis ten nie stoi na przeszkodzie przepisom krajowym takim jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, które nie przewidują uprzedniego przeprowadzenia nieograniczonego przetargu w wypadku przyznawania powierzchni przeznaczonej na cele obsługi naziemnej, z którym nie wiąże się zapłata wynagrodzenia przez podmiot zarządzający portem lotniczym, również gdy chodzi o przyznanie tymczasowe.

⁽¹⁾ Dz.U. C 136 z 18.4.2016.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 13 lipca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Najvyšší súd Slovenskej republiky – Słowacja) – INGSTEEL spol. sro, Metrostav as/Úrad pre verejné obstarávanie

(Sprawa C-76/16) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Zamówienia publiczne — Dyrektywa 2004/18/WE — Artykuł 47 ust. 1, 4 i 5 — Ekonomiczna i finansowa sytuacja oferenta — Dyrektywy 89/665/EWG i 2007/66/WE — Zaskarżenie do sądu decyzji o wykluczeniu oferenta z procedury przetargowej — Karta praw podstawowych Unii Europejskiej — Artykuł 47 — Prawo do skutecznego środka prawnego)

(2017/C 293/06)

Język postępowania: słowacki

Sąd odsyłający

Najvyšší súd Slovenskej republiky

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: INGSTEEL spol. sro, Metrostav as

Strona pozwana: Úrad pre verejné obstarávanie

Przy udziale: Slovenský futbalový zväz

Sentencja

- 1) Artykuł 47 ust. 1 lit. a) i art. 47 ust. 4 dyrektywy 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie wykluczeniu przez instytucję zamawiającą z przetargu oferenta z tego powodu, że ów oferent nie spełnia warunku dotyczącego sytuacji ekonomicznej i finansowej ustanowionego w ogłoszeniu o zamówieniu, odnoszącego się do przedstawienia zaświadczenia z banku, który zobowiązuje się w nim do przyznania pożyczki w kwocie określonej w tym ogłoszeniu o zamówieniu i do zagwarantowania, że oferent będzie dysponował tą kwotą przez cały czas realizacji zamówienia.
- 2) Artykuł 47 ust. 5 dyrektywy 2004/18 należy interpretować w ten sposób, że gdy ogłoszenie o zamówieniu wymaga przedstawienia zaświadczenia z banku, który zobowiązuje się w nim do przyznania pożyczki w kwocie określonej w tym ogłoszeniu o zamówieniu i do zagwarantowania, że oferent będzie dysponował tą kwotą przez cały czas realizacji zamówienia, okoliczność, że banki, do których wystąpi oferent, nie uznają, że są w stanie wystawić oferentowi zaświadczenie w takim właśnie brzmieniu, może stanowić „uzasadnioną przyczynę” w rozumieniu tego przepisu, uprawniając w odpowiednim razie tego oferenta do wykazania swojej sytuacji ekonomicznej i finansowej za pomocą dowolnego innego dokumentu, który instytucja zamawiająca uzna za odpowiedni, o ile oferent ten nie miał obiektywnie możliwości przedstawienia żądanych przez instytucję zamawiającą dokumentów, co powinien sprawdzić sąd odsyłający.

⁽¹⁾ Dz.U. C 270 z 25.7.2017.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 13 lipca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Najvyšší súd Slovenskej republiky – Słowacja) – Radosław Szoja/
Sociálna poisťovňa

(Sprawa C-89/16) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Stosowanie systemów zabezpieczenia społecznego — Pracownicy migrujący — Osoba będąca pracownikiem najemnym na terytorium jednego państwa członkowskiego i prowadząca działalność na własny rachunek na terytorium innego państwa członkowskiego — Ustalenie właściwego ustawodawstwa — Rozporządzenie (WE) nr 883/2004 — Artykuł 13 ust. 3 — Rozporządzenie (WE) nr 987/2009 — Artykuł 14 ust. 5b — Artykuł 16 — Skutki decyzji Komisji Administracyjnej ds. Koordynacji Systemów Zabezpieczenia Społecznego — Niedopuszczalność)

(2017/C 293/07)

Język postępowania: słowacki

Sąd odsyłający

Najvyšší súd Slovenskej republiky

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Radosław Szoja

Strona pozwana: Sociálna poisťovňa

Przy udziale: WEBUNG, s.r.o.

Sentencja

Wykładni art. 13 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 883/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, zmienionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 465/2012 z dnia 22 maja 2012 r., należy dokonywać w ten sposób, że w celu określenia ustawodawstwa krajowego mającego zastosowanie na podstawie tego przepisu do osoby takiej jak skarżący w postępowaniu głównym, który zwykle wykonuje pracę najemną i prowadzi działalność na własny rachunek w różnych państwach członkowskich, należy wziąć pod uwagę wymogi ustanowione w art. 14 ust. 5b oraz w art. 16 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004, zmienionego rozporządzeniem nr 465/2012.

⁽¹⁾ Dz.U. C 175 z 17.5.2016.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 13 lipca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Szolnoki Közigazgatási és Munkügyi Bíróság – Węgry) – Túrkevei Tejtermelő Kft./Országos Környezetvédelmi és Természettudományi Főfelügyelőség

(Sprawa C-129/16) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Środowisko — Artykuły 191 i 193 TFUE — Dyrektywa 2004/35/WE — Zastosowanie ratione materiae — Zanieczyszczenie powietrza z powodu nielegalnego palenia odpadów — Zasada „zanieczyszczający płaci” — Uregulowanie krajowe ustanawiające odpowiedzialność solidarną właściciela nieruchomości, na której doszło do zanieczyszczenia środowiska, oraz sprawcy zanieczyszczenia)

(2017/C 293/08)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Szolnoki Közigazgatási és Munkügyi Bíróság

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Túrkevei Tejtermelő Kft.

Strona pozwana: Országos Környezetvédelmi és Természetvédelmi Főfelügyelőség

Sentencja

- 1) Przepisy dyrektywy 2004/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie odpowiedzialności za środowisko w odniesieniu do zapobiegania i zaradzania szkodom wyrządzonym środowisku naturalnemu rozpatrywane w świetle art. 191 i 193 TFUE należy interpretować w ten sposób, że jeżeli sytuacja rozpatrywana w postępowaniu głównym mieści się w zakresie stosowania dyrektywy 2004/35, co powinien ustalić sąd odsyłający, nie sprzeciwiają się one uregulowaniu krajowemu, takiemu jak to rozpatrywane w postępowaniu głównym, które wskazuje, poza podmiotami gospodarczymi prowadzącymi działalność na nieruchomościach, gdzie powstało bezprawne zanieczyszczenie, inną kategorię osób odpowiedzialnych solidarnie za szkody wyrządzone środowisku naturalnemu, a mianowicie właścicieli owych nieruchomości – bez wymogu wykazania istnienia związku przyczynowego między zachowaniem właścicieli i stwierdzoną szkodą – pod warunkiem że uregulowanie to jest zgodne z ogólnymi zasadami prawa Unii, a także z każdym właściwym postanowieniem traktatów UE i FUE oraz z aktami prawa wtórnego Unii.
- 2) Artykuł 16 dyrektywy 2004/35 i art. 193 TFUE należy interpretować w ten sposób, że – jeżeli sytuacja rozpatrywana w postępowaniu głównym mieści się w zakresie stosowania dyrektywy 2004/35 – nie sprzeciwiają się one uregulowaniu krajowemu, takiemu jak to rozpatrywane w postępowaniu głównym, na mocy którego nie tylko właściciele nieruchomości, gdzie powstało bezprawne zanieczyszczenie, są solidarnie odpowiedzialni, wraz z podmiotami gospodarczymi prowadzącymi na tych nieruchomościach działalność, za taką szkodę wyrządzoną środowisku naturalnemu, lecz ponadto właściwy organ krajowy może nałożyć na nich grzywnę, pod warunkiem że uregulowanie takie może przyczynić się do realizacji celu bardziej rygorystycznej ochrony i że sposób określenia kwoty grzywny nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu, co powinien ustalić sąd krajowy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 211 z 13.6.2016.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 13 lipca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour d'appel de Mons – Belgia) – Christian Ferenschild/JPC Motor SA

(Sprawa C-133/16) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Sprzedaż towarów konsumpcyjnych i związana z tym gwarancja — Dyrektywa 1999/44/WE — Artykuł 5 ust. 1 — Okres odpowiedzialności sprzedawcy — Termin przedawnienia — Artykuł 7 ust. 1 akapit drugi — Towary używane — Umowne ograniczenie odpowiedzialności sprzedawcy)

(2017/C 293/09)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour d'appel de Mons

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Christian Ferenschild

Strona pozwana: JPC Motor SA

Sentencja

Artykuł 5 ust. 1 i art. 7 ust. 1 akapit drugi dyrektywy 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 maja 1999 r. w sprawie niektórych aspektów sprzedaży towarów konsumpcyjnych i związanych z tym gwarancji należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one uregulowaniu państwa członkowskiego, które dopuszcza, aby termin przedawnienia roszczenia konsumenta był krótszy niż dwa lata od dostawy towaru, jeżeli owo państwo członkowskie skorzystało z możliwości przewidzianej w drugim z tych przepisów rzeczony dyrektywy, a sprzedawca i konsument uzgodnili okres odpowiedzialności sprzedawcy za dany towar używany krótszy niż dwa lata, a konkretnie jeden rok.

(¹) Dz.U. C 191 z 30.5.2016.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 13 lipca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas – Litwa) – „Vakarų Baltijos laivų statykla” UAB/Valstybinė mokesčių inspekcija prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos

(Sprawa C-151/16) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 2003/96/WE — Opodatkowanie produktów energetycznych i energii elektrycznej — Artykuł 14 ust. 1 lit. c) — Zwolnienie produktów energetycznych wykorzystywanych jako paliwo do celów żeglugi na wodach terytorialnych Unii i do wytwarzania energii elektrycznej na pokładzie statku — Paliwo wykorzystywane przez statek do żeglugi z miejsca budowy statku do portu w innym państwie członkowskim, w celu podjęcia tam pierwszego ładunku handlowego]

(2017/C 293/10)

Język postępowania: litewski

Sąd odsyłający

Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: „Vakarų Baltijos laivų statykla” UAB

Strona pozwana: Valstybinė mokesčių inspekcija prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos

Sentencja

- 1) Artykuł 14 ust. 1 lit. c) dyrektywy Rady 2003/96/WE z dnia 27 października 2003 r. w sprawie restrukturyzacji wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej należy interpretować w ten sposób, że przewidziane w tym przepisie zwolnienie ma zastosowanie do paliwa wykorzystanego do przemieszczenia statku bez ładunku z portu w jednym państwie członkowskim, w danym przypadku portu budowy tego statku, do portu w innym państwie członkowskim, w celu dokonania załadunku towarów, które mają być następnie przewiezione do portu w trzecim państwie członkowskim.
- 2) Artykuł 14 ust. 1 lit. c) dyrektywy 2003/96 należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie obowiązywaniu przepisów państwa członkowskiego, takich jak te rozpatrywane w postępowaniu głównym, wyłączających zastosowanie przewidzianego w tym przepisie zwolnienia z tego powodu, że zaopatrzenie statku w produkty energetyczne nastąpiło bez spełnienia określonych w tych przepisach wymogów formalnych, mimo że to zaopatrzenie jest zgodne ze wszystkimi przesłankami zastosowania określonymi w tym przepisie.

(¹) Dz.U. C 191 z 30.5.2016.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 13 lipca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia del País Vasco – Hiszpania) – E/ Subdelegación del Gobierno en Álava

(Sprawa C-193/16) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Obywatelstwo Unii — Prawo do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich — Dyrektywa 2004/38/WE — Artykuł 27 ust. 2 akapit drugi — Ograniczenie prawa wjazdu i pobytu uzasadnione ze względów porządku publicznego, bezpieczeństwa publicznego lub zdrowia publicznego — Wydalenie ze względów porządku publicznego i bezpieczeństwa publicznego — Zachowanie stanowiące rzeczywiste, aktualne i dostatecznie poważne zagrożenie dla jednego z podstawowych interesów społeczeństwa — Zagrożenie rzeczywiste i aktualne — Pojęcie — Obywatel Unii zamieszkujący w przyjmującym państwie członkowskim, w którym odbywa karę pozbawienia wolności orzeczoną za popełnienie kolejnych przestępstw niegodziwego traktowania dzieci w celach seksualnych)

(2017/C 293/11)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Superior de Justicia del País Vasco

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: E

Strona pozwana: Subdelegación del Gobierno en Álava

Sentencja

Artykuł 27 ust. 2 akapit drugi dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniającej rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylającej dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG, należy interpretować w ten sposób, że okoliczność, że w chwili wydania decyzji o wydaleniu dana osoba przebywa w zakładzie karnym bez szansy na zwolnienie w bliskiej przyszłości, nie wyklucza, by jej zachowanie ewentualnie stanowiło dla jednego z podstawowych interesów społeczeństwa przyjmującego państwa członkowskiego zagrożenie o rzeczywistym i aktualnym charakterze.

⁽¹⁾ Dz.U. C 251 z 11.7.2016.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 13 lipca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Arbeitsgericht Verden – Niemcy) – Ute Kleinsteuber/Mars GmbH.

(Sprawa C-354/16) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Polityka społeczna — Dyrektywa 2000/78/WE — Artykuły 1, 2 i 6 — Równe traktowanie — Zakaz dyskryminacji ze względu na płeć — Świadczenia z pracowniczego programu emerytalnego — Dyrektywa 97/81/WE — Porozumienie ramowe w sprawie pracy w niepełnym wymiarze czasu pracy — Klauzula 4 pkt 1 i 2 — Metody obliczania wartości nabytych uprawnień emerytalnych — Przepisy państwa członkowskiego — Odmienne traktowanie pracowników zatrudnionych w niepełnym wymiarze czasu pracy)

(2017/C 293/12)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Arbeitsgericht Verden

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Ute Kleinsteuber

Strona pozwana: Mars GmbH

Sentencja

- 1) Wykładni klauzuli 4 pkt 1 i 2 Porozumienia ramowego dotyczącego pracy w niepełnym wymiarze czasu pracy, zawartego w dniu 6 czerwca 1997 r., stanowiącego załącznik do dyrektywy Rady 97/81/WE z dnia 15 grudnia 1997 r. dotyczącej Porozumienia ramowego dotyczącego pracy w niepełnym wymiarze czasu pracy zawartego przez UNICE, CEEP i ETUC, ze zmianami, oraz art. 4 dyrektywy 2006/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równości szans oraz równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy należy dokonywać w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie uregulowaniu prawa krajowego, które dla celów obliczenia wartości świadczenia z pracowniczego programu emerytalnego wprowadza rozróżnienie między częścią wynagrodzenia za pracę przypadającą poniżej podstawy wymiaru składki na ustawowe ubezpieczenie emerytalne i częścią wynagrodzenia przypadającą powyżej tej podstawy, przy czym w odniesieniu do przychodów z pracy w niepełnym wymiarze czasu pracy nie przewidują, że w pierwszej kolejności obliczane jest wynagrodzenie, jakie byłoby należne za porównywalne zatrudnienie w pełnym wymiarze czasu pracy, następnie w odniesieniu do tego wynagrodzenia ustalane są części przypadające poniżej i powyżej podstawy wymiaru składki, a na końcu ustalona proporcja stosowana jest do obniżonego przychodu z pracy w niepełnym wymiarze czasu pracy.
- 2) Wykładni klauzuli 4 pkt 1 i 2 rzeczonego porozumienia oraz art. 4 dyrektywy 2006/54 należy dokonywać w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie uregulowaniu prawa krajowego, które dla celów obliczenia wysokości pracowniczego świadczenia emerytalnego pracownicy, która była zatrudniona częściowo w pełnym, a częściowo w niepełnym wymiarze czasu pracy, przyjmuje jednolity wskaźnik wymiaru zatrudnienia dla całego okresu trwania stosunku pracy, pod warunkiem że owa metoda obliczania wysokości świadczenia emerytalnego nie narusza zasady pro rata temporis. Do sądu odsyłającego należy ustalenie, czy jest tak w danym wypadku.
- 3) Wykładni art. 1, 2 oraz art. 6 ust. 1 dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy należy dokonywać w ten sposób, iż przepisy te nie stoją na przeszkodzie uregulowaniu prawa krajowego, które przewiduje ustalenie wysokości świadczenia z pracowniczego programu emerytalnego w oparciu o proporcję okresu zatrudnienia do okresu liczonego od początku zatrudnienia do momentu osiągnięcia ustalonego wieku emerytalnego w ramach ustawowego systemu ubezpieczenia emerytalnego, i jednocześnie ustala limit lat pracy podlegających uwzględnieniu dla celów świadczenia emerytalnego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 350 z 26.9.2016.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 13 lipca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Højesteret – Dania) – Assens Havn/Navigators Management (UK) Limited

(Sprawa C-368/16) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Współpraca sądowa w sprawach cywilnych — Rozporządzenie (WE) nr 44/2001 — Jurysdykcja w sprawach dotyczących ubezpieczenia — Ustawodawstwo krajowe ustanawiające na rzecz osoby poszkodowanej, pod pewnymi warunkami, prawo do wytoczenia powództwa bezpośrednio przeciwko ubezpieczycielowi osoby odpowiedzialnej za spowodowanie wypadku — Klauzula prorogacyjna uzgodniona pomiędzy ubezpieczycielem i sprawcą szkody]

(2017/C 293/13)

Język postępowania: duński

Sąd odsyłający

Højesteret

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Assens Havn

Strona przeciwna: Navigators Management (UK) Limited

Sentencja

Artykuł 13 pkt 5 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych w związku z art. 14 pkt 2 lit. a) tego rozporządzenia należy interpretować w ten sposób, że poszkodowany, któremu przysługuje prawo do wytoczenia powództwa bezpośrednio przeciwko ubezpieczycielowi sprawcy poniesionej przez niego szkody, nie jest związany klauzulą prorogacyjną uzgodnioną pomiędzy tymże ubezpieczycielem a tymże sprawcą szkody.

(¹) Dz.U. C 314 z 29.8.2016.

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 13 lipca 2017 r. – Komisja Europejska/Królestwo Hiszpanii

(Sprawa C-388/16) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Wyrok trybunału stwierdzający uchybienie — Niewykonanie — Artykuł 260 ust. 2 TFUE — Kary pieniężne — Ryczałt)

(2017/C 293/14)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Nicolae i S. Pardo Quintillán, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciele: M. A. Sampol Pucurull i A. Rubio González, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Nie podejmując do dnia, w którym upływał termin wyznaczony w wezwaniu do usunięcia uchybienia skierowanym przez Komisję Europejską, a mianowicie dnia 20 września 2015 r., środków zapewniających wykonanie wyroku z dnia 11 grudnia 2014 r. Komisja/Hiszpania (C-576/13, niepublikowany, EU:C:2014:2430), Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy art. 260 ust. 1 TFUE.
- 2) Zasądza się zapłatę przez Królestwo Hiszpanii ryczałtu w wysokości 3 mln EUR na rzecz Komisji.
- 3) Królestwo Hiszpanii zostaje obciążone kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 314 z 29.8.2016.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 13 lipca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione – Włochy) – Bayerische Motoren Werke AG/Acacia Srl

(Sprawa C-433/16) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Jurysdykcja w sprawach cywilnych i handlowych — Rozporządzenie (WE) nr 44/2001 — Własność intelektualna — Wzory wspólnotowe — Rozporządzenie (WE) nr 6/2002 — Artykuły 81 i 82 — Powództwo o stwierdzenie braku naruszenia — Właściwość sądów w sprawach wzorów wspólnotowych państwa członkowskiego, na którego terytorium pozwany ma miejsce zamieszkania)

(2017/C 293/15)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Corte suprema di cassazione

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Bayerische Motoren Werke AG

Strona pozwana: Acacia Srl

Sentencja

- 1) Wykładni art. 24 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych należy dokonywać w ten sposób, że zarzutu dotyczącego braku jurysdykcji sądu, przed który wytoczono powództwo, podniesionego w pierwszym piśmie procesowym pozwanego pomocniczo w stosunku do innych zarzutów proceduralnych przedstawionych w tym samym piśmie, nie można uznać za przyjęcie jurysdykcji sądu, przed który wytoczono powództwo, i w związku z tym zarzut ten nie prowadzi do uzyskania jurysdykcji na mocy tego przepisu.
- 2) Wykładni art. 82 rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002 z dnia 12 grudnia 2001 r. w sprawie wzorów wspólnotowych należy dokonywać w ten sposób, że powództwa o stwierdzenie braku naruszenia wzorów wspólnotowych, o których mowa w art. 81 lit. b) tego rozporządzenia, w sytuacji gdy pozwany ma miejsce zamieszkania w państwie członkowskim Unii Europejskiej, mogą być wytaczane jedynie przed sądami w sprawach wzorów wspólnotowych w tym państwie członkowskim, chyba że dochodzi do uzyskania jurysdykcji w rozumieniu art. 23 lub 24 rozporządzenia nr 44/2001 oraz z zastrzeżeniem wypadków zawisłości sporu i powiązania spraw, o których mowa w tych rozporządzeniach.
- 3) Norma jurysdykcyjna wyrażona w art. 5 pkt 3 rozporządzenia nr 44/2001 nie znajduje zastosowania do powództw o stwierdzenie braku naruszenia wzorów wspólnotowych, o których mowa w art. 81 lit. b) rozporządzenia nr 6/2002.
- 4) Norma jurysdykcyjna wyrażona w art. 5 pkt 3 rozporządzenia nr 44/2001 nie znajduje zastosowania w odniesieniu do wniosków o stwierdzenie nadużycia pozycji dominującej i o stwierdzenie nieuczciwej konkurencji, które są powiązane z powództwem o stwierdzenie braku naruszenia wzoru wspólnotowego ze względu na to, że uwzględnienie tych wniosków zakłada uwzględnienie powództwa o stwierdzenie braku naruszenia.

⁽¹⁾ Dz.U. C 410 z 7.11.2016.

Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 7 kwietnia 2017 r. w sprawie T-920/16, Vtseva/Europejski Trybunał Praw Człowieka, wniesione w dniu 3 maja 2017 r. przez Vtseva

(Sprawa C-231/17 P)

(2017/C 293/16)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Vtseva (przedstawiciel: adwokat K. Mladenova)

Druga strona postępowania: Europejski Trybunał Praw Człowieka

Postanowieniem z dnia 6 lipca 2017 r. Trybunał Sprawiedliwości (ósma izba) stwierdził niedopuszczalność odwołania.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State (Niderlandy) w dniu 22 maja 2017 r. – Coöperatie Mobilisation for the Environment UA, Vereniging Leefmilieu/College van gedeputeerde staten van Limburg, College van gedeputeerde staten van Gelderland

(Sprawa C-293/17)

(2017/C 293/17)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Raad van State

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Coöperatie Mobilisation for the Environment UA, Vereniging Leefmilieu

Strona pozwana: College van gedeputeerde staten van Limburg, College van gedeputeerde staten van Gelderland

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w wypadku działania, które nie jest objęte pojęciem „przedsięwzięcia” w rozumieniu art. 1 ust. 2 lit. a) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/92/UE ⁽¹⁾ z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko z tego powodu, że nie stanowi fizycznej interwencji w otoczeniu naturalnym, można mówić o przedsięwzięciu w rozumieniu art. 6 ust. 3 dyrektywy Rady 92/43/EWG ⁽²⁾ z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory, gdyż działanie to mogłoby istotnie oddziaływać na obszar Natura 2000?
- 2) Jeżeli przyjąć założenie, że stosowanie nawozów stanowi przedsięwzięcie: Czy w wypadku gdy to stosowanie nawozów odbywało się zgodnie z prawem, zanim art. 6 ust. 3 dyrektywy 92/43/EWG [...] zaczął mieć zastosowanie do obszaru Natura 2000, i odbywa się nadal do chwili obecnej, należy stwierdzić, że chodzi o jedno i to samo przedsięwzięcie, również wtedy gdy nawożenie nie zawsze odbywało się tych samych działkach, w tych samych ilościach i za pomocą tych samych technik?

Czy dla zbadania pytania, czy chodzi o jedno i to samo przedsięwzięcie, ma znaczenie okoliczność, że depozycje azotu wskutek stosowania nawozów nie wzrosły po tym, jak art. 6 ust. 3 dyrektywy 92/43/EWG [...] zaczął mieć zastosowanie do obszaru Natura 2000?

- 3) Czy art. 6 ust. 3 dyrektywy 92/43/EWG [...] sprzeciwia się uregulowaniu ustawowemu zmierzającemu do tego, by działanie, które jest nierozdzielnie związane z przedsięwzięciem i z tego powodu powinno być również uznane za przedsięwzięcie, takie jak wypas bydła przez gospodarstwo mleczarskie, wyłączyć z obowiązku uzyskania pozwolenia, wobec czego dla działania tego nie jest wymagane indywidualne zatwierdzenie, przy założeniu, że skutki działania dopuszczonego bez pozwolenia zostały odpowiednio zbadane przed uchwaleniem tego uregulowania ustawowego?
  - 3a) Czy art. 6 ust. 3 dyrektywy 92/43/EWG [...] sprzeciwia się uregulowaniu ustawowemu zmierzającemu do wyłączenia określonej kategorii przedsięwzięć, przykładowo stosowania nawozów, z obowiązku uzyskania pozwolenia i w konsekwencji dopuszczenia bez indywidualnego zatwierdzenia, przy założeniu, że skutki działania dopuszczonego bez pozwolenia zostały odpowiednio zbadane przed uchwaleniem tego uregulowania ustawowego?
- 4) Czy leżąca u podstaw wyjątku od obowiązku uzyskania pozwolenia dla wypasu bydła i stosowania nawozów ocena oddziaływania na środowisko, która została oparta na faktycznym i oczekiwanym zakresie oraz faktycznej i oczekiwanej intensywności tych działań i doprowadziła do wniosku, że przeciętnie można wykluczyć wzrost depozycji azotu wskutek tych działań, spełnia wymagania art. 6 ust. 3 dyrektywy 92/43/EWG [...]?
  - 4a) Czy w tym kontekście ma znaczenie, że wyjątek od obowiązku uzyskania pozwolenia jest związany z Programma Aanpak Stikstof 2015-2021 (PAS), w którym przyjmuje się założenie spadku łącznej depozycji azotu na wrażliwych na azot walorach przyrodniczych na obszarach Natura 2000, i że ewolucja depozycji na obszarach Natura 2000 jest monitorowana corocznie w ramach programu Aanpak Stikstof 2015-2021, przy czym gdy spadek okazuje się mniej korzystny niż przyjęto w ocenie oddziaływania na środowisko tego programu, w razie konieczności następuje dostosowanie?
- 5) Czy w ramach oceny oddziaływania na środowisko dokonanej dla celów programu takiego jak Programma Aanpak Stikstof 2015–2021, o której mowa w art. 6 ust. 3 dyrektywy 92/43/EWG [...], można uwzględniać pozytywne skutki środków ochronnych i odpowiednich działań dla istniejących obszarów typów siedlisk przyrodniczych i siedlisk gatunków, które są podejmowane w związku z obowiązkami wynikającymi z art. 6 ust. 1 i 2 tej dyrektywy?

- 5a) W razie udzielenia na pytanie trzecie odpowiedzi twierdzącej: czy pozytywne skutki środków ochronnych i odpowiednich działań można uwzględniać w ocenie oddziaływania na środowisko dla celów danego programu, jeżeli w momencie dokonywania oceny oddziaływania na środowisko środki te nie zostały jeszcze wprowadzone i ich pozytywne skutki jeszcze się nie ujawniły?

Czy – jeżeli uznaje się, że ocena oddziaływania na środowisko zawiera ostateczne stwierdzenia dotyczące skutków wspomnianych środków, które opierają się na najlepszej wiedzy naukowej – ma w tym kontekście znaczenie, że realizacja i rezultat rzeczonych środków są monitorowane, i jeżeli wynika z tego monitoringu, że skutki są mniej korzystne niż przyjęto w ocenie oddziaływania na środowisko, następuje w razie konieczności dostosowanie?

- 6) Czy pozytywne skutki samoistnego spadku depozycji azotu, który mógłby ujawnić się w okresie obowiązywania Programu Aanpak Stikstof 2015–2021, można uwzględnić w ocenie oddziaływania na środowisko, o której mowa w art. 6 ust. 3 dyrektywy 92/43/EWG [...]?

Czy – jeżeli uznaje się, że ocena oddziaływania na środowisko zawiera ostateczne stwierdzenia dotyczące skutków wspomnianych środków, które opierają się na najlepszej wiedzy naukowej – ma w tym kontekście znaczenie, że samoistny spadek depozycji azotu jest monitorowany, i jeżeli wynika z tego monitoringu, że spadek jest słabszy niż przyjęto w ocenie oddziaływania na środowisko, następuje w razie konieczności dostosowanie?

- 7) Czy środki naprawcze podejmowane w ramach Programu Aanpak Stikstof 2015–2021 i mające na celu uniknięcie, by określony czynnik zanieczyszczający środowisko, przykładowo depozycja azotu, mógł mieć szkodliwy wpływ na istniejące obszary typów siedlisk przyrodniczych oraz siedlisk gatunków, mogą być uważane za środek ochronny w rozumieniu pkt 28 wyroku Trybunału Sprawiedliwości z dnia 15 maja 2014 r., *Briels i in.*, C-521/12, ECLI:EU:C:2014:330, który można uwzględnić w ocenie oddziaływania na środowisko, o której mowa w art. 6 ust. 3 dyrektywy 92/43/EWG [...]?

7a) W razie udzielenia na pytanie piąte odpowiedzi twierdzącej: czy pozytywne skutki środków ochronnych, które można uwzględnić w ocenie oddziaływania na środowisko, mogą być objęte tą oceną, jeżeli w momencie dokonywania oceny skutków środowiskowych środki te nie zostały jeszcze wprowadzone i ich pozytywne skutki się jeszcze nie ujawniły?

Czy – jeżeli uznaje się, że ocena oddziaływania na środowisko zawiera ostateczne stwierdzenia dotyczące oddziaływania wspomnianych środków, które opierają się na najlepszej wiedzy naukowej – ma w tym kontekście znaczenie, że realizacja i rezultat rzeczonych środków są monitorowane i jeżeli z tego monitoringu wynika, że skutki są mniej korzystne niż przyjęto w ocenie skutków środowiskowych, następuje w razie konieczności dostosowanie?

- 8) Czy uprawnienie do nałożenia obowiązków w rozumieniu art. 2.4 *Wet natuurbescherming*, które właściwy organ musi zastosować, jeżeli jest to konieczne w obliczu celów ochrony dla danego obszaru Natura 2000, w odniesieniu do wypasu bydła i stosowania nawozów, stanowi wystarczający instrument prewencyjny do celów transpozycji art. 6 ust. 2 dyrektywy 92/43/EWG [...]?

⁽¹⁾ Dz.U. 2012, L 26, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. 1992, L 206, s. 7.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State (Niderlandy)
w dniu 22 maja 2017 r. – Stichting Werkgroep Behoud de Peel/College van gedeputeerde staten van
Noord-Brabant**

(Sprawa C-294/17)

(2017/C 293/18)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Raad van State

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Stichting Werkgroep Behoud de Peel

Strona pozwana: College van gedeputeerde staten van Noord-Brabant

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 6 ust. 2 i 3 dyrektywy Rady 92/43/EWG ⁽¹⁾ z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (dyrektywa siedliskowa) sprzeciwia się uregulowaniu ustawowemu, którego celem jest wyłączenie przedsięwzięć i innych działań powodujących nieprzekraczającą wartości progowej lub granicznej depozycję azotu z obowiązku uzyskania pozwolenia i w związku z tym dopuszczenie bez indywidualnego zatwierdzenia, jeżeli uznaje się, że całościowe skutki wszystkich przedsięwzięć i innych działań, które mogą skorzystać z rzeczonoego uregulowania ustawowego, zostały objęte oceną ich oddziaływania na środowisko przed przyjęciem tego uregulowania?
- 2) Czy art. 6 ust. 2 i 3 dyrektywy [siedliskowej] sprzeciwia się temu, by ocena oddziaływania na środowisko dla celów programu, w ramach którego została dokonana ocena określonej wielkości depozycji azotu, była podstawą udzielania pozwolenia (indywidualnego zatwierdzenia) na przedsięwzięcie lub inne działanie powodujące depozycję azotu mieszczącą się w obrębie zakresu depozycji objętego oceną w ramach tego programu?
- 3) Czy w ramach oceny oddziaływania na środowisko dokonanej dla celów programu takiego jak Programma Aanpak Stikstof 2015–2021, o której mowa w art. 6 ust. 3 dyrektywy [siedliskowej], można uwzględniać pozytywne skutki środków ochronnych i odpowiednich działań dla istniejących obszarów typów siedlisk przyrodniczych i siedlisk gatunków, które są podejmowane w związku z obowiązkami wynikającymi z art. 6 ust. 1 i 2 tej dyrektywy?
  - 3a) W razie udzielenia na pytanie trzecie odpowiedzi twierdzącej: czy pozytywne skutki środków ochronnych i odpowiednich działań można uwzględniać w ocenie oddziaływania na środowisko dla celów danego programu, jeżeli w momencie dokonywania oceny oddziaływania na środowisko środki te nie zostały jeszcze wprowadzone i ich pozytywne skutki jeszcze się nie ujawniły?

Czy – jeżeli uznaje się, że ocena oddziaływania na środowisko zawiera ostateczne stwierdzenia dotyczące skutków wspomnianych środków, które opierają się na najlepszej wiedzy naukowej – ma w tym kontekście znaczenie, że realizacja i rezultat rzeczonych środków są monitorowane, i jeżeli wynika z tego monitoringu, że skutki są mniej korzystne niż przyjęto w ocenie oddziaływania na środowisko, następuje w razie konieczności dostosowanie?

- 4) Czy pozytywne skutki samoistnego spadku depozycji azotu, który mógłby ujawnić się w okresie obowiązywania Programma Aanpak Stikstof 2015–2021, można uwzględniać w ocenie oddziaływania na środowisko, o której mowa w art. 6 ust. 3 dyrektywy [siedliskowej]?

Czy – jeżeli uznaje się, że ocena oddziaływania na środowisko zawiera ostateczne stwierdzenia dotyczące skutków wspomnianych środków, które opierają się na najlepszej wiedzy naukowej – ma w tym kontekście znaczenie, że samoistny spadek depozycji azotu jest monitorowany, i jeżeli wynika z tego monitoringu, że spadek jest słabszy niż przyjęto w ocenie oddziaływania na środowisko, następuje w razie konieczności dostosowanie?

- 5) Czy środki naprawcze podejmowane w ramach Programma Aanpak Stikstof 2015–2021 i mające na celu uniknięcie, by określony czynnik zanieczyszczający środowisko, przykładowo depozycja azotu, mógł mieć szkodliwy wpływ na istniejące obszary typów siedlisk przyrodniczych oraz siedlisk gatunków, mogą być uważane za środek ochronny w rozumieniu pkt 28 wyroku Trybunału Sprawiedliwości z dnia 15 maja 2014 r., *Briels i in.*, C-521/12, ECLI:EU:C:2014:330, który można uwzględniać w ocenie oddziaływania na środowisko, o której mowa w art. 6 ust. 3 dyrektywy [siedliskowej]?
  - 5a) W razie udzielenia na pytanie piąte odpowiedzi twierdzącej: czy pozytywne skutki środków ochronnych, które można uwzględniać w ocenie oddziaływania na środowisko, mogą być objęte tą oceną, jeżeli w momencie dokonywania oceny skutków środowiskowych środki te nie zostały jeszcze wprowadzone i ich pozytywne skutki się jeszcze nie ujawniły?

Czy – jeżeli uznaje się, że ocena oddziaływania na środowisko zawiera ostateczne stwierdzenia dotyczące oddziaływania wspomnianych środków, które opierają się na najlepszej wiedzy naukowej – ma w tym kontekście znaczenie, że realizacja i rezultat rzeczonych środków są monitorowane i jeżeli z tego monitoringu wynika, że skutki są mniej korzystne niż przyjęto w ocenie skutków środowiskowych, następuje w razie konieczności dostosowanie?

⁽¹⁾ Dz.U. 1992, L 206, s. 7.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State (Niderlandy)
w dniu 31 maja 2017 r. – Directie van de Dienst Wegverkeer (RDW) i in./Z**

(Sprawa C-326/17)

(2017/C 293/19)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Raad van State

Strony w postępowaniu głównym

Wnoszący odwołanie: Directie van de Dienst Wegverkeer (RDW), X, Y

Druga strona postępowania: Z

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy dyrektywa Rady 1999/37/WE⁽¹⁾ z dnia 29 kwietnia 1999 w sprawie dokumentów rejestracyjnych pojazdów ma zastosowanie w przypadku pojazdów silnikowych, które istniały już przed dniem 29 kwietnia 2009 r., tj. dniem, od którego państwa członkowskie były zobowiązane do stosowania przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych służących wykonaniu dyrektywy 2007/46/WE⁽²⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 września 2007 r. ustanawiającej ramy dla homologacji pojazdów silnikowych i ich przyczep oraz układów, części i oddzielnych zespołów technicznych przeznaczonych do tych pojazdów?
- 2) Czy pojazd silnikowy, który z jednej strony jest złożony z podstawowych części wykonanych przed rozpoczęciem stosowania dyrektywy 2007/46, a drugiej strony z podstawowych części, które zostały dodane dopiero po rozpoczęciu stosowania tej dyrektywy, jest pojazdem silnikowym, który istniał już przed rozpoczęciem stosowania tej dyrektywy, lub czy należy uznać, że pojazd taki został wyprodukowany dopiero po rozpoczęciu stosowania tej dyrektywy?
- 3) Czy na podstawie art. 3 ust. 2 dyrektywy 1999/37 wymóg rejestracji w rozumieniu art. 4 tej dyrektywy obowiązuje bez ograniczeń, jeżeli w świadectwie rejestracji przy określonych kodach Wspólnoty (które według załączników do tej dyrektywy obowiązkowo należy podać) nie zostały wpisane żadne dane, jeżeli dane te można łatwo ustalić?
- 4) Czy w świetle art. 4 dyrektywy 1999/37 dopuszczalne jest uznanie świadectwa rejestracji z innego państwa członkowskiego przy jednoczesnym poddaniu pojazdu kontroli technicznej w rozumieniu art. 24 ust. 6 dyrektywy 2007/46, a w przypadku gdy pojazd ten nie odpowiada przepisom technicznym państwa członkowskiego – powiązanie z tym skutku w postaci odmowy wydania świadectwa rejestracji?

⁽¹⁾ Dz.U. 1999, L 138, s. 57.

⁽²⁾ Dz.U. 2007, L 263, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy)
w dniu 2 czerwca 2017 r. – Verbraucherzentrale Baden-Württemberg e.V./Germanwings GmbH**

(Sprawa C-330/17)

(2017/C 293/20)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Verbraucherzentrale Baden-Württemberg e.V.

Strona pozwana: Germanwings GmbH

Pytania prejudycjalne

1. Czy podanie podlegających obowiązkowi wskazania zgodnie z art. 23 ust. 1 zdania drugie i trzecie rozporządzenia nr 1008/2008/WE ⁽¹⁾ cen lotów w przypadku wewnątrzspółnotowych przewozów lotniczych, o ile nie są one podawane w euro, powinno być dokonywane w określonej walucie?
2. W przypadku udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej:

W jakiej walucie lokalnej mogą być podawane ceny wymienione w art. 2 pkt 18 i art. 23 ust. 1 zdania drugie i trzecie rozporządzenia nr 1008/2008/WE, jeżeli mający siedzibę w kraju członkowskim (tu Niemcy) przewoźnik lotniczy reklamuje i oferuje konsumentowi w Internecie usługi lotnicze z miejscem odlotu w innym państwie członkowskim (tu Zjednoczone Królestwo)?

Czy w tym kontekście ma znaczenie, że dla tej oferty używa się adresu internetowego z charakterystyczną krajową domeną najwyższego poziomu (tu www.germanwings.de), wskazującą państwo członkowskie, stanowiące siedzibę przewoźnika lotniczego i że konsument przebywa w tym państwie członkowskim?

Czy ma znaczenie to, czy wszyscy przewoźnicy lotniczy, czy tylko ich zdecydowana większość, podaje przedmiotowe ceny w walucie lokalnej, obowiązującej w miejscu odlotu?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1008/2008 z dnia 24 września 2008 r. w sprawie wspólnych zasad wykonywania przewozów lotniczych na terenie Wspólnoty; Dz.U. L 293, s. 3.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundespatentgericht (Niemcy) w dniu 13 czerwca 2017 r. – S/EA i in.

(Sprawa C-367/17)

(2017/C 293/21)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundespatentgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: S

Druga strona postępowania: EA, EB, EC

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy decyzja w sprawie złożonego w dniu 15 lutego 2007 r. do właściwego organu krajowego [w niniejszej sprawie Deutsches Patent- und Markenamt (niemieckiego urzędu patentowego)] wniosku o dokonanie zmiany specyfikacji chronionego oznaczenia geograficznego w ten sposób, że krojenie i pakowanie produktu [w niniejszej sprawie: Schwarzwälder Schinken (szynki szwarcwaldzkiej)] może być dokonywane jedynie w regionie wytwarzania, powinna być wydana na podstawie obowiązującego w chwili wnoszenia wniosku rozporządzenia nr 510/2006 ⁽¹⁾, czy też na podstawie rozporządzenia nr 1151/2012 ⁽²⁾ obowiązującego w momencie wydawania decyzji?
- 2) W wypadku gdy decyzja powinna być wydana na podstawie aktualnie obowiązującego rozporządzenia nr 1151/2012:
  - 2.1. a) Czy okoliczność, że niewłaściwy transport produktu do innego regionu w celu jego dalszego przetworzenia (krojenie i pakowanie) może niekorzystnie wpłynąć na autentyczny smak, autentyczną jakość oraz na trwałość produktu, z punktu widzenia zabezpieczenia jakości produktu może stanowić wystarczające i odnoszące się wyłącznie do danego produktu uzasadnienie w rozumieniu art. 7 ust. 1 lit. e) rozporządzenia nr 1151/2012 dla wymogu, że krojenie i pakowanie może nastąpić jedynie w regionie wytwarzania?
  - b) Czy przewidziane w specyfikacji wymogi dotyczące krojenia i pakowania, które nie wykraczają poza kryteria obowiązujące w zakresie higieny środków spożywczych, z punktu widzenia zabezpieczenia jakości produktu mogą stanowić wystarczające i odnoszące się wyłącznie do danego produktu uzasadnienie w rozumieniu art. 7 ust. 1 lit. e) rozporządzenia nr 1151/2012 dla wymogu, że krojenie i pakowanie może nastąpić jedynie w regionie wytwarzania?

2.2. a) Czy można uznać, że dla przepisu zawartego w specyfikacji dla chronionego oznaczenia geograficznego, zgodnie z którym krojenie i pakowanie może nastąpić jedynie w regionie wytwarzania, wystarczającym i odnoszącym się jedynie do tego produktu uzasadnieniem w rozumieniu art. 7 ust. 1 lit. e) rozporządzenia 1151/2012 jest *zasadniczo* okoliczność, że możliwe w tym zakresie kontrole (producentów) w regionie wytwarzania są bardziej intensywne i ogólnie dają lepszą gwarancję niż kontrola (nadużyć) w rozumieniu art. 36 ust. 3 lit. b) w związku z art. 38 rozporządzenia nr 1151/2012?

b) W wypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie 2.2 a):

Czy uzasadniona jest inna ocena, gdy produktem jest towar, na który istnieje duży popyt także poza regionem i jest on często krojony i pakowany poza regionem wytwarzania, chociaż do tej pory nie stwierdzono konkretnych wypadków nadużycia stosowania chronionego oznaczenia geograficznego w rozumieniu art. 13 rozporządzenia nr 1151/2012?

2.3. Czy można uznać, że dla przepisu zawartego w specyfikacji dla chronionego oznaczenia geograficznego, zgodnie z którym krojenie i pakowanie może nastąpić jedynie w regionie wytwarzania, wystarczającym i odnoszącym się jedynie do tego produktu uzasadnieniem w rozumieniu art. 7 ust. 1 lit. e) rozporządzenia nr 1151/2012 jest okoliczność, że w przeciwnym wypadku możliwość monitorowania przetworzonego produktu nie jest zapewniona w sposób wystarczający?

Czy w tym kontekście znaczenie ma okoliczność, że

a) powinno być zapewnione monitorowanie środków spożywczych, w szczególności pochodzenia zwierzęcego, zgodnie z art. 18 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 178/2002 ustanawiającego ogólne zasady prawa żywnościowego, powołującego Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiającego procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności⁽³⁾ w związku z rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) nr 931/2011 w sprawie wymogów dotyczących możliwości śledzenia ustanowionych rozporządzeniem (WE) nr 178/2002 w odniesieniu do żywności pochodzenia zwierzęcego⁽⁴⁾;

b) powinno być zapewnione monitorowanie produktu poprzez uczestnictwo podmiotów dokonujących dalszego przetworzenia produktu w dobrowolnych pod względem prawnym, jednakże faktycznie obowiązkowych prywatnych systemach kontroli?

2.4. W wypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na jedno z pytań [2.]1-[2.]3:

Czy specyfikacja dotycząca chronionego oznaczenia geograficznego może lub powinna przewidywać – jako łagodniejszy środek w porównaniu do obowiązkowego przeniesienia krojenia i pakowania do regionu wytwarzania – że podmioty przetwarzające produkt poza regionem wytwarzania muszą w tym zakresie poddać się kontroli organów i jednostek właściwych do dokonywania kontroli w regionie wytwarzania [art. 7 ust. 1 lit. g) rozporządzenia 1151/2012]?

3) W wypadku gdy decyzja powinna zostać wydana na podstawie rozporządzenia nr 510/2006 (zobacz pytanie pierwsze) sąd odsyłający prosi o udzielenie odpowiedzi na pytania zadane w pkt 2 na podstawie rozporządzenia nr 510/2006, w szczególności na podstawie art. 4 ust. 2 lit. e) tego rozporządzenia w związku z art. 8 i motywem 8 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1898/2006 określającego szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 510/2006 w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia produktów rolnych i środków spożywczych⁽⁵⁾.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 510/2006 z dnia 20 marca 2006 r. w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia produktów rolnych i środków spożywczych, Dz.U. 2006, L 93, s. 12.

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1151/2012 z dnia 21 listopada 2012 r. w sprawie systemów jakości produktów rolnych i środków spożywczych, Dz.U. 2012, L 343, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. 2002, L 31, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. 2011, L 242, s. 2.

⁽⁵⁾ Dz.U. 2006, L 369, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Węgry) w dniu 16 czerwca 2017 r. – Ahmed Shajin/Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal

(Sprawa C-369/17)

(2017/C 293/22)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Ahmed Shajin

Strona pozwana: Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal

Pytania prejudycjalne

Czy z wyrażenia „popęłił poważne przestępstwo”, użytego w art. 17 ust. 1 lit. b) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony, ⁽¹⁾ wynika, że kara za popełnienie konkretnego przestępstwa przewidziana w przepisach prawnych danego państwa członkowskiego może stanowić jedyne kryterium pozwalające ustalić, czy wnioskodawca popełnił przestępstwo, ze względu na które może on zostać wykluczony z możliwości otrzymania ochrony uzupełniającej?

⁽¹⁾ Dz.U. L 337, s. 9.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Högsta förvaltningsdomstolen (Szwecja) w dniu 29 czerwca 2017 r. – Konkurrensverket/SJ AB

(Sprawa C-388/17)

(2017/C 293/23)

Język postępowania: szwedzki

Sąd odsyłający

Högsta förvaltningsdomstolen

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Konkurrensverket

Druga strona postępowania: SJ AB

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 5 ust. 1 akapit drugi dyrektywy 2004/17 należy interpretować w ten sposób, że istnienie sieci w obszarze usług transportowych stwierdza się, gdy usługi transportowe w zarządzanej przez państwo sieci kolejowej dla krajowego i międzynarodowego ruchu kolejowego są świadczone zgodnie z przepisami ustawodawstwa krajowego wdrażającego dyrektywę 2012/34, które to przepisy przewidują alokację zdolności przepustowej infrastruktury kolejowej na podstawie wniosków przedsiębiorstw kolejowych oraz wymóg zakładający konieczność zrealizowania – w miarę możliwości – wszystkich wniosków?

- 2) Czy art. 5 ust. 1 akapit pierwszy dyrektywy 2004/17 należy interpretować w ten sposób, że działalność prowadzona przez przedsiębiorstwo kolejowe, o którym mowa w dyrektywie 2012/34, obejmująca świadczenie usług transportowych dla odbiorców publicznych w sieci kolejowej, stanowi dostawę lub obsługę sieci w rozumieniu powołanego przepisu dyrektywy 2004/17?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Oradea (Rumunia) w dniu 29 czerwca 2017 r. – Sindicatul Energia Oradea/SC Termoelectrica SA

(Sprawa C-392/17)

(2017/C 293/24)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel Oradea

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Curtea de Apel Oradea

Strona pozwana: SC Termoelectrica SA

Pytanie prejudycjalne

Czy przepisy dekretu nr 50/1190 interpretowane w wyroku nr 9/2016 wydanym przez ÎCCJ [Înalta Curte de Casație și Justiție (najwyższy sąd kasacyjny, Rumunia)] w interesie prawa – wiążącym sądy powszechne, na mocy którego miejscami pracy zaklasyfikowanymi do I i II grupy są miejsca ściśle i wyczerpująco przewidziane w załącznikach 1 i 2 do dekretu zaś sądy nie mogą rozszerzyć przepisów tego dekretu na inne podobne przypadki, wskutek czego pracownikom nie mogą zostać przyznane korzyści emerytalne, wynikające z ciężkich warunków, w których byli pracownicy świadczyli pracę – są zgodne z art. 114 ust. 3 TFUE, art. 151 TFUE i 153 TFUE oraz z przepisami dyrektywy ramowej 89/391/EWG ⁽¹⁾ i późniejszych dyrektyw szczególnych?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 89/391/EWG z dnia 12 czerwca 1989 r. w sprawie wprowadzenia środków w celu poprawy bezpieczeństwa i zdrowia pracowników w miejscu pracy (Dz.U. 1989, L 183, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 3 lipca 2017 r. – Komisja Europejska/Republika Czeska

(Sprawa C-399/17)

(2017/C 293/25)

Język postępowania: czeski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Němečková i E. Sanfrutos Cano, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Czeska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że odmawiając zapewnienia, aby przywieziona z Republiki Czeskiej do Katowic w Polsce substancja TPS-NOLO (Geobal) została powrotnie przewieziona do Republiki Czeskiej, Republika Czeska uchybiła zobowiązaniom, jakie ciąży na tym państwie na podstawie art. 24 ust. 2 i art. 28 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1013/2006⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie przemieszczania odpadów;
- obciążenie Republiki Czeskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1. Substancja TPS-NOLO (Geobal), która została przywieziona z Republiki Czeskiej na terytorium Polski, pochodzi z niebezpiecznych odpadów ze składowiska (laguny OSTRAMO), jest składowana na innym składowisku na terytorium Republiki Czeskiej i jest klasyfikowana jako smoła będąca odpadem z procesu rafinacji, destylacji lub pirolitycznej przeróbki substancji organicznych, stanowi według polskich władz odpad objęty załącznikiem IV do rozporządzenia (WE) nr 1013/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie przemieszczania odpadów (zwanego dalej „rozporządzeniem o przemieszczaniu odpadów”).
2. Ponieważ Republika Czeska kwestionuje klasyfikację wskazanej substancji jako od odpadu, ze względu na jej rejestrację na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH), utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów, zmieniającego dyrektywę 1999/45/WE oraz uchylającego rozporządzenie Rady (EWG) nr 793/93 i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1488/94, jak również dyrektywę Rady 76/769/EWG i dyrektywy Komisji 91/155/EWG, 93/67/EWG, 93/105/WE i 2000/21/WE⁽²⁾ (zwanego dalej „rozporządzeniem REACH”), powstała sytuacja sporna, którą reguluje art. 28 ust. 1 rozporządzenia o przemieszczaniu odpadów, stanowiący, że substancję taką należy traktować tak, jakby stanowiła odpad.
3. Rejestracja substancji na podstawie rozporządzenia REACH nie gwarantuje wcale, że użycie tej substancji nie wywrze niekorzystnych skutków dla środowiska lub zdrowia ludzi, ani nie sprawia, że dana substancja automatycznie przestaje być odpadem. Jeżeli nie istnieje decyzja krajowa stwierdzająca, że dana substancja osiągnęła stan, w którym odpad przestaje być odpadem, nie można uznać, że rejestracja tej substancji zgodnie z rozporządzeniem REACH jest ważna na podstawie art. 2 ust. 2 rzeczonoego rozporządzenia.
4. Ponieważ sporna substancja została wywieziona za granicę bez zgłoszenia takiej operacji, przemieszczenie to uznaje się za nielegalne przemieszczenie w rozumieniu art. 2 ust. 35 lit. a) rozporządzenia o przemieszczaniu odpadów. W takim wypadku właściwe władze państwa wysyłającego zasięgają informacji, tak aby mogły zapewnić, że dany odpad zostanie odebrany zgodnie z przepisami art. 24 ust. 2 rozporządzenia, czego Republika Czeska bezzasadnie odmawia. Obowiązek ten nie jest sprzeczny z art. 128 rozporządzenia REACH, który gwarantuje swobodny przepływ substancji, mieszanin i wyrobów w rozumieniu art. 3 rozporządzenia REACH, ponieważ odpady zostały wyraźnie wyłączone z zakresu zastosowania tego rozporządzenia (zob. art. 2 ust. 2 rozporządzenia REACH).

⁽¹⁾ Dz.U. 2006, L 190, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. 2006, L 396, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Förvaltningsrätten i Malmö,
migrationsdomstolen (Szwecja) w dniu 6 lipca 2017 r. – A/Migrationsverket
Förvaltningsprocessenheten Malmö**

(Sprawa C-404/17)

(2017/C 293/26)

Język postępowania: szwedzki

Sąd odsyłający

Förvaltningsrätten i Malmö, migrationsdomstolen (Szwecja)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: A

Strona przeciwna: Migrationsverket Förvaltningsprocessenheten Malmö

Pytania prejudycjalne

Czy wniosek zawierający przedstawione przez skarżącego informacje, które uznano za wiarygodne i które stanowią zatem podstawę rozpatrzenia tego wniosku, lecz są niewystarczające, aby wykazać potrzebę udzielenia ochrony międzynarodowej ze względu na to, że informacje dotyczące państwa [pochodzenia] wskazują na to, iż organy zapewniają wystarczającą ochronę, należy uznać za oczywiście bezzasadny w rozumieniu art. 31 ust. 8 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej ⁽¹⁾?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej (Dz.U. 2013, L 180, s. 60).

Skarga wniesiona w dniu 10 lipca 2017 r. – Komisja Europejska/Republika Francuska

(Sprawa C-416/17)

(2017/C 293/27)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: J.F. Brakeland, pełnomocnik, W. Roels, pełnomocnik)

Strona pozwana: Republika Francuska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że poprzez utrzymanie w mocy skutków przepisów mających na celu wyeliminowanie podwójnego opodatkowania dywidend w znaczeniu ekonomicznym, które pozwalają spółce dominującej na odliczenie od zaliczki, do której zapłaty jest ona zobowiązana przy wypłacie swoim akcjonariuszom dywidend wypłaconych przez jej spółki zależne, zaliczenia podatku związanego z wypłatą dywidend, jeżeli dywidendy te pochodzą od spółki zależnej mającej siedzibę w Francji, lecz nie przyznają takiego uprawnienia, jeżeli dywidendy pochodzą od spółki zależnej mającej siedzibę w innym państwie członkowskim, ponieważ przepisy te nie dają prawa w tym ostatnim przypadku do przyznania zaliczenia podatku związanego z wypłatą tych dywidend przez rzeczoną spółkę zależną, w zakresie w jakim zgodnie z orzecznictwem Conseil d'État (rady stanu) uwzględnieniu podlegają wnioski o zwrot zaliczek pobranych niezgodnie z prawem Unii w rozumieniu wyroku Trybunału wydanego w sprawie C-310/09 *Accor* ⁽¹⁾ z zastrzeżeniem trzech ograniczeń:
- prawo do zwrotu zaliczki pobranej niezgodnie z prawem jest ograniczone odmową uwzględnienia podatku poniesionego przez spółki zależne niższego rzędu mające siedzibę poza Francją;
- prawo do zwrotu zaliczki pobranej niezgodnie z prawem jest ograniczone nieproporcjonalnymi wymogami w zakresie dowodów;
- prawo do zwrotu zaliczki pobranej niezgodnie z prawem jest ograniczone progiem zaliczenia podatku w wysokości jednej trzeciej kwoty dywidendy rozdzielonej we Francji, a która pochodzi od spółki zależnej mającej siedzibę poza Francją, przy czym Conseil d'État, organ sądownictwa administracyjnego orzekający w ostatniej instancji, ustanowił te ograniczenia bez zwrócenia się do Trybunału Sprawiedliwości w celu ustalenia zgodności tych ograniczeń z prawem Unii,

Republika Francuska naruszyła nałożone na nią zobowiązania na mocy zasad równoważności i skuteczności oraz na podstawie art. 49, 63 i art. 267 akapit trzeci traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

— obciążenie Republiki Francuskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja Europejska zarzuca Francji, iż w drodze utrwalonego orzecznictwa Conseil d'État, jej najwyższego organu sądownictwa administracyjnego, odmówiła ona zapewnienia wyrokowi Trybunału Sprawiedliwości wydanemu w sprawie C-310/09 *Ministre du Budget, des Comptes publics et de la Fonction publique/Accor SA* pełnej skuteczności, w szczególności poprzez nałożenie niezgodnych z prawem Unii ograniczeń w zakresie zwrotu niewłaściwie pobranego podatku, a mianowicie zaliczek na poczet podatku od dochodów kapitałowych.

W wydanym w odpowiedzi na pytanie prejudycjalne wyroku *Accor* Trybunał Sprawiedliwości stwierdził, że francuskie przepisy podatkowe mające na celu wyeliminowanie podwójnego opodatkowania dywidend w znaczeniu ekonomicznym utrzymywały dyskryminację w zakresie opodatkowania dywidend mających swoje źródło w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej. Podatki, które Trybunał uznał za sprzeczne z prawem Unii, muszą zostać więc zwrócone.

Komisja stwierdza, że Francja nie stosuje się do wyroku Trybunału Sprawiedliwości w trzech konkretnych kwestiach:

- Francja nie uwzględniła podatku już zapłaconego przez niefrancuskie spółki zależne niższego rzędu;
- w celu ograniczenia prawa zainteresowanych spółek do zwrotu utrzymuje ona wymogi w zakresie przedstawienia dowodów, które nie spełniają kryteriów określonych przez Trybunał Sprawiedliwości;
- ogranicza ona w sposób całkowity system zaliczenia podatku do wysokości jednej trzeciej kwoty dywidendy wypłaconej przez niefrancuską spółkę zależną.

Ponadto naruszenia te wynikają z faktu, iż Conseil d'État uchybił spoczywającemu na nim obowiązkowi przedłożenia Trybunałowi Sprawiedliwości pytania prejudycjalnego na mocy art. 267 TFUE.

⁽¹⁾ Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 15 września 2011 r. w sprawie C-310/09, *Ministre du Budget, des Comptes publics et de la Fonction publique/Accor SA*, EU:C:2011:581.

Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 11 maja 2017 r. w sprawie T-115/15, Deza, a.s./ECHA, wniesione w dniu 11 lipca 2017 r. przez Deza, a.s.

(Sprawa C-419/17 P)

(2017/C 293/28)

Język postępowania: czeski

Strony

Wnosząca odwołanie: Deza, a.s. (przedstawiciel: P. Dejl, advokát)

Druga strona postępowania: Europejska Agencja Chemikaliów, Królestwo Danii, Królestwo Niderlandów, Królestwo Szwecji, Królestwo Norwegii

Żądania wnoszącej odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu z dnia 11 maja 2017 r. w sprawie T-115/15;
- stwierdzenie nieważności decyzji ECHA z dnia 12 grudnia 2014 r., nr ED/108/2014;
- obciążenie ECHA kosztami poniesionymi przez wnoszącą odwołanie w postępowaniu przed Trybunałem w przedmiocie niniejszego odwołania, a także w poprzedzającym je postępowaniu przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

- 1) Sąd błędnie zinterpretował i zastosował rozporządzenie REACH.

Sąd błędnie zinterpretował i zastosował rozporządzenie REACH. Wnosząca odwołanie nadal twierdzi, że decyzja ECHA została wydana ultra vires, ponieważ: i) ECHA nie jest uprawniona do uzupełnienia istniejącej identyfikacji substancji DEPH na podstawie art. 57 lit. c) rozporządzenia REACH nową identyfikacją tej substancji na podstawie art. 57 lit. f) wskazanego rozporządzenia, ii) decyzja ECHA została wydana po przeprowadzeniu niezgodnego z prawem postępowania; oraz iii) wydanie decyzji ECHA stanowi obejście wiążącej prawnie procedury ustanowionej przez Radę i Parlament Europejski w odniesieniu do przyjmowania powszechnie obowiązujących/zharmonizowanych kryteriów identyfikacji substancji zaburzających gospodarkę hormonalną.

2) Sąd błędnie zinterpretował i zastosował zasadę pewności prawa.

Ze względu na to, że: i) decyzja ECHA doprowadziła do powstania niejasnej, nieprecyzyjnej i nieprzewidywalnej sytuacji, która uniemożliwia wnoszącej odwołanie ustalenie dokładnego zakresu nałożonych na nią obowiązków, ii) nie istnieją powszechnie obowiązujące/zharmonizowane kryteria identyfikacji substancji zaburzających gospodarkę hormonalną oraz iii) ECHA nie jest uprawniona do uzupełnienia istniejącej identyfikacji substancji DEPH na podstawie art. 5 lit. c) rozporządzenia REACH identyfikacją tej substancji na podstawie art. 57 lit. f) rozporządzenia REACH, wniosek Sadu, że decyzja ECHA nie narusza zasady pewności prawa jest błędny.

3) Sąd dokonał kontroli decyzji ECHA, naruszając przy tym wymogi sądowej kontroli decyzji organów i instytucji Unii, a także przeinaczył okoliczności faktyczne i dowody.

4) W wyniku wyżej wymienionych uchybień Sąd naruszył prawa wnoszącej odwołanie oraz zasady zapisane w Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności i w Kartie praw podstawowych Unii Europejskiej, a w szczególności prawo do sprawiedliwego procesu, prawo do niezakłócanego korzystania ze swego mienia i zasadę pewności prawa.

Skarga wniesiona w dniu 14 lipca 2017 r. – Komisja Europejska/Irlandia

(Sprawa C-427/17)

(2017/C 293/29)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: K. Mifsud-Bonnici i E. Manhaeve, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Irlandia

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie zapewniając, iż wody zbierane w połączonej komunalnej kanalizacji ściekowej i deszczowej w 14 aglomeracjach są zatrzymywane i odprowadzane celem poddania oczyszczaniu z wymaganiami dyrektywy Rady 91/271/EWG dotyczącej oczyszczania ścieków komunalnych (¹), Irlandia uchybiła zobowiązaniom spoczywającym na niej na mocy art. 3 ust. 1 i 2 dyrektywy Rady 91/271/EWG, sekcji A załącznika 1 oraz przypisu 1 do tej dyrektywy;
- stwierdzenie, że nie wprowadzając wtórnego lub równoważnego oczyszczania albo nie przedstawiając wystarczającego dowodu na wykazanie w tym zakresie zgodności z dyrektywą 91/271/EWG w odniesieniu do 25 aglomeracji, Irlandia uchybiła zobowiązaniom spoczywającym na niej na mocy art. 4 ust. 1 i 3 w związku z wymaganiami art. 10 dyrektywy Rady 91/271/EWG i sekcji B załącznika 1 do tej dyrektywy;
- stwierdzenie, że nie zapewniając, iż ścieki komunalne wprowadzane do systemów zbierania ścieków z 21 aglomeracji są poddawane przed zrzutem na obszary wrażliwe bardziej rygorystycznemu oczyszczaniu niż opisane w art. 4 i zgodnie z wymaganiami sekcji B załącznika I do dyrektywy 91/271/EWG, Irlandia uchybiła zobowiązaniom spoczywającym na niej na mocy art. 5 ust. 2 i 3 w związku z wymaganiami art. 10 dyrektywy 91/271/EWG i sekcji B załącznika 1 do tej dyrektywy;

- stwierdzenie, że nie zapewniając, iż zrzuty ścieków z oczyszczalni ścieków komunalnych w aglomeracjach Arklow (IEAG_547) i Castlebridge (IEAG_515) podlegają ustanowionym wcześniej regulacjom lub szczególnym zezwoleniom, Irlandia uchybiła zobowiązaniom spoczywającym na niej na mocy art. 12 dyrektywy 91/271/EWG;
- obciążenie Irlandii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Artykuł 3 ust. 1 dyrektywy 91/271/EWG zobowiązuje państwa członkowskie do zapewnienia, aby aglomeracje o określonej wielkości posiadały system zbierania ścieków komunalnych. Jeżeli państwo członkowskie zdecyduje się na wprowadzenie połączonego systemu zbierania i oczyszczania zarówno ścieków komunalnych, jak i deszczówki, wtedy system ten musi być zaprojektowany tak, by zbierane wody były zatrzymywane i doprowadzane do oczyszczania z uwzględnieniem warunków klimatycznych i wahań sezonowych. W oparciu o dane otrzymane w 7. i 8. okresie sprawozdawczym na podstawie art. 15 dyrektywy, jak też w ramach dyskusji z Irlandią na etapie poprzedzającym wniesienie skargi, Komisja uważa, że Irlandia nie spełnia tego zobowiązania w odniesieniu do 14 aglomeracji z powodu braku systemów zbierania lub z powodu nadmiernych zrzutów.

Artykuł 4 ust. 1 dyrektywy 91/271/EWG zobowiązuje państwa członkowskie do zapewnienia, by ścieki komunalne z aglomeracji o określonej wielkości przed odprowadzeniem były poddane wtórnemu oczyszczaniu lub innemu równie skutecznemu oczyszczeniu. Następnie art. 4 ust. 3 dyrektywy zobowiązuje państwa członkowskie do zapewnienia, by zrzuty z oczyszczalni ścieków komunalnych spełniały wymagania określone w sekcji B załącznika I do dyrektywy. Dokonawszy oceny danych przekazanych przez Irlandię, Komisja uznaje, że Irlandia nie spełnia wymagań art. 4 w odniesieniu do 25 aglomeracji z powodu braku oczyszczalni, niewydolności istniejącej oczyszczalni w zakresie oczyszczania całego ładunku generowanego przez obsługiwaną aglomerację, niezgodności z wymaganiami sekcji B załącznika I lub w wyniku nierespektowania art. 3 dyrektywy.

Artykuł 5 dyrektywy 91/271/EWG zobowiązuje ponadto państwa członkowskie do określenia obszarów wrażliwych oraz do objęcia aglomeracji powyżej określonej wielkości odprowadzających do tych obszarów obowiązkiem bardziej rygorystycznego oczyszczania niż opisane w art. 4 zgodnie z wymaganiami sekcji B załącznika I. Dokonawszy oceny danych przekazanych przez Irlandię, Komisja uznaje, że Irlandia nie zastosowała prawidłowo art. 5 dyrektywy w odniesieniu do 21 aglomeracji.

Artykuł 12 dyrektywy 91/271/EWG wymaga, by właściwe władze zapewniły, iż zrzuty ścieków z oczyszczalni ścieków komunalnych będą podlegać ustanowionym wcześniej regulacjom lub szczególnym zezwoleniom. W oparciu o dane dostarczone przez Irlandię Komisja uważa, że Irlandia nie spełniła wymagań art. 12 w odniesieniu do dwóch aglomeracji, w których oczyszczalnie funkcjonują bez ważnego zezwolenia.

(¹) Dz.U. 1991, L 135, s. 40.

Odwołanie od wyroku Sądu (dziewiąta izba) wydanego w dniu 4 maja 2017 r. w sprawie T-744/14, Meta Group/Komisja, wniesione w dniu 15 lipca 2017 r. przez Meta Group Srl

(Sprawa C-428/17 P)

(2017/C 293/30)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Meta Group Srl (przedstawiciel: A. Formica, avvocato)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- Stwierdzenie nieważności bądź zmiana wyroku z dnia 4 marca 2017 r., Meta Group/Komisja, T-744/14, ze względu na to, że jest on bezzasadny i Sąd dopuścił się w nim naruszeń prawa;

- co za tym idzie, stwierdzenie, że Komisja dopuściła się uchybienia obowiązkom finansowym ciążyącym na niej na mocy umów o udzielenie dotacji FP5-6 i CIP na łączną kwotę 566 377,63 EUR z tytułu należnych i niewypłaconych dotacji, jak również stwierdzenie niezgodnego z prawem charakteru dokonanych przez Komisję potrąceń wierzytelności wzajemnych po stronie wnoszącej odwołanie;
- co za tym idzie, zasądzenie od Komisji zapłaty na rzecz wnoszącej odwołanie ww. kwoty 566 377,63 EUR wraz z odsetkami za zwłokę i z uwzględnieniem rewaloryzacji pieniądza; jak również
- zasądzenie od Komisji odszkodowania za poniesione przez wnoszącą odwołanie szkody na łączną kwotę 815 000 EUR czy też wyższą, jeśli Trybunał ustali takową w niniejszej instancji, a także dodatkową szkodę poniesioną wskutek bezprawności dokonanego przez Komisję potrącenia wierzytelności.

Zarzuty i główne argumenty

- I. *Nieprawidłowe bądź błędne zastosowanie art. 1134 i 1135 belgijskiego kodeksu cywilnego dotyczących obowiązku działania w dobrej wierze przy wykonywaniu umów. Nieprawidłowe bądź błędne zastosowanie art. 1156, 1157 i 1161 belgijskiego kodeksu cywilnego dotyczących interpretacji umów. Nieprawidłowe bądź błędne zastosowanie zasad prawa Unii dotyczących wiążącej mocy umów, działania w dobrej wierze, interpretacji umów i pewności prawa.*

Sąd oddalając w zaskarżonym wyroku trzeci zarzut skargi naruszył przepisy belgijskiego kodeksu cywilnego jak również prawa Unii w przedmiocie mocy wiążącej umów ze względu na to, że nie uznał on, iż strony są związane warunkiem umownym określonym na s. 47 załącznika do umowy Ecolink+ i ze względu na to, że nie uznał on, iż powołanie się na metodologię załączoną do tej umowy nie stanowi powołania się na metodologię zaproponowaną przez META i przekazaną Komisji w dniu 21 grudnia 2009 r.

- II. *Nieprawidłowe bądź błędne zastosowanie art. II.20 przewodnika FP6. Nieprawidłowe bądź błędne zastosowanie art. 179 TFUE dotyczącego programów wspólnotowych. Nieprawidłowe bądź błędne zastosowanie art. 1134, 1135, 1156, 1157 i 1161 belgijskiego kodeksu cywilnego. Naruszenie zasady niesprzeczności.*

Sąd oddalając w zaskarżonym wyroku czwarty i piąty z zarzutów skargi naruszył zasadę niesprzeczności, kryteria ustanowione w przewodniku FP6 oraz zawarte w belgijskim kodeksie cywilnym przepisy dotyczące działania w dobrej wierze przy wykonywaniu umów, w szczególności ze względu na to, że, pomimo, iż nie uznał mocy wiążącej zawartych w przewodniku FP6 klauzul, nakazał ich ścisłe i rygorystyczne zastosowanie w okolicznościach faktycznych rozpatrywanej sprawy, w szczególności odniesieniu do kosztów odnoszących się do konsultantów wewnętrznych.

- III. *Naruszenie przepisów prawa procesowego Unii dotyczących prawa do obrony oraz pełnego poszanowania kontradiktoryjności. Naruszenie art. 64 regulaminu postępowania. Absolutny brak uzasadnienia jednej z istotnych dla sporu kwestii.*

Sąd oddalając w zaskarżonym wyroku dwa pierwsze zarzuty skargi naruszył przepisy prawa Unii dotyczące pełnego poszanowania kontradiktoryjności oraz prawa do obrony, a także art. 64 regulaminu postępowania ze względu na to, że nie przeanalizował argumentów prawnych podniesionych przez skarżącą w pierwszej instancji w jej uwagach odnośnie pisma zatytułowanego „załącznik E.4”, które zostało przedstawione przez Komisję dopiero na rozprawie, i bezkrytycznie przyjmując twierdzenia strony przeciwnej i nie uzasadniając swego rozstrzygnięcia w wystarczający sposób.

- IV. *Nieprawidłowe bądź błędne zastosowanie Guide to Financial Issues relating to Indirect Actions of the Sixth Framework Programmes [przewodnika dotyczącego kwestii finansowych wobec pośrednich działań podejmowanych w ramach programu FP6] oraz klauzul zawartych w siódmym programie ramowym. Oczywisty błąd w ocenie czynnika decydującego dla okoliczności faktycznych niniejszej sprawy.*

Sąd oddalając w zaskarżonym wyroku dwa pierwsze zarzuty skargi naruszył ponadto ustalenia zawarte w przewodniku finansowym do szóstego programu ramowego i przeinaczył okoliczności faktyczne niniejszej sprawy, obliczając w błędny i wprowadzający w błąd sposób ilość godzin poświęconych projektowi Bridge, a mianowicie opierając się na założeniu, że jego uczestnik świadczył przez wszystkie dni miesiąca osiem godzin jedynie pracę nad projektem przewidzianym w tej umowie.

V. Nieprawidłowe bądź błędne zastosowanie art. 1134, 1135, 1156, 1157 i 1161 belgijskiego kodeksu cywilnego. Naruszenie unijnoprawnej zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań w zakresie, w jakim znajduje ona również zastosowanie wobec podmiotu prawa prywatnego pozostającego w stosunkach umownych z podmiotem prawa publicznego

Sąd oddalając w zaskarżonym wyroku szósty zarzut skargi naruszył przepisy prawa cywilnego odnoszące się do mocy wiążącej umów, jak również zasadę działania w dobrej wierze przy wykonywaniu umów ze względu na to, że nie uznał, iż działania Komisji, których punktem kulminacyjnym było podpisanie załącznika, doprowadziły do powstania po stronie wnoszącej odwołanie uzasadnionych oczekiwań co do tego, że proponowana przez nią metodologia zostanie zaakceptowana.

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba w składzie powiększonym) wydane w dniu 16 maja 2017 r. w sprawie T-122/15, Landeskreditbank Baden-Württemberg – Förderbank/Europejski Bank Centralny, wniesione w dniu 26 lipca 2017 r. przez Landeskreditbank Baden-Württemberg – Förderbank

(Sprawa C-450/17 P)

(2017/C 293/31)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Landeskreditbank Baden-Württemberg – Förderbank (przedstawiciele: A. Glos, T. Lübbig i M. Benzing, Rechtsanwälte)

Druga strona postępowania: Europejski Bank Centralny (EBC), Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku z dnia 16 maja 2017 r. w sprawie T-122/15;
- stwierdzenie nieważności decyzji EBC z dnia 5 stycznia 2015 r. (sygnatura: ECB/SSM/15/1 – 0SK11LSPWNBNQ-WU0W18/3) i zarządzenie utrzymania w mocy zastąpienia decyzji EBC z dnia 1 września 2014 r. (sygnatura: ECB/SSM/14/1 – 0SK11LSPWNBNQWU0W18/1);
- pomocniczo uchylenie wskazanego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania;
- obciążenie EBC kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1. Zarzut pierwszy: naruszenie prawa Unii przy dokonywaniu wykładni i stosowaniu art. 6 ust. 4 rozporządzenia nr 1024/2013 ⁽¹⁾ i art. 70 rozporządzenia nr 468/2014 ⁽²⁾

Sąd dokonał błędnej wykładni mających zastosowanie przepisów art. 6 ust. 4 akapit drugi rozporządzenia nr 1024/2013 w związku z art. 70 ust. 1 rozporządzenia nr 468/2014. Błędnie doszedł on do wniosku, że „szczególne okoliczności”, które muszą prowadzić do zakwalifikowania podmiotu jako mniej istotnego mają miejsce jedynie wówczas, gdy bezpośredni nadzór władz krajowych nadaje się w większym stopniu do osiągnięcia celów rozporządzenia nr 1024/2013, niż bezpośredni nadzór przez EBC. Sąd opiera się w swej wykładni jedynie na angielskiej wersji językowej rozporządzenia nr 468/2014 i narusza zasadę, wedle której wszystkie wersje językowe są jednakowo wiążące. Sąd dopuścił się błędu poprzez zaniechanie dokonania wykładni norm w oparciu o prawo nadrzędne w ramach zasady proporcjonalności w odniesieniu do kompetencji. Sąd błędnie nie przyjął oczywistego błędu w ocenie stanu faktycznego przez EBC i podobnie jak uprzednio EBC nie zbadał, czy ze względu na przedstawione przez wnoszącego odwołanie specyficzne i faktyczne okoliczności należałoby go zakwalifikować w oparciu o „szczególne okoliczności” na podstawie art. 6 ust. 4 akapit drugi rozporządzenia nr 1024/2013 w związku z art. 70 ust. 1 rozporządzenia nr 468/2014 jako podmiot mniej istotny. Sąd naruszył w związku z tym swój obowiązek pełnego badania zaskarżonej decyzji w zakresie błędów w uzasadnieniu.

2. Zarzut drugi: przeinaczenie zaskarżonej decyzji i błędna ocena wymogów co do uzasadnienia

Sąd przeinaczył uzasadnienie zaskarżonej decyzji i zastąpił uzasadnienie EBC własnym uzasadnieniem. Poprzez przeinaczenie treści zaskarżonej decyzji nie dostrzegł on, że EBC nie spełnił wymogów prawa Unii dotyczących obowiązku uzasadnienia. Uzasadnienie zaskarżonej decyzji jest nielogiczne i wewnętrznie sprzeczne.

3. Zarzut trzeci: błędy Sądu w zakresie postępowania poprzez wprowadzenie aspektów niebędących przedmiotem postępowania

Wyrok sądu narusza prawo wnoszącego odwołanie do bycia wysłuchanym przed sądem i zasadę postępowania kontradyktoryjnego. W uzasadnieniu wyroku wprowadzono aspekty istotne dla rozstrzygnięcia, które nie były przedmiotem rozpatrzenia w ramach postępowania sądowego.

(¹) Rozporządzenie Rady (UE) nr 1024/2013 z dnia 15 października 2013 r. powierzające Europejskiemu Bankowi Centralnemu szczególne zadania w odniesieniu do polityki związanej z nadzorem ostrożnościowym nad instytucjami kredytowymi, Dz.U L 287, s. 63.

(²) Rozporządzenie UE nr 468/2014 Europejskiego Banku Centralnego z dnia 16 kwietnia 2014 r. ustanawiające ramy współpracy pomiędzy Europejskim Bankiem Centralnym a właściwymi organami krajowymi oraz wyznaczonymi organami krajowymi w ramach Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego (rozporządzenie ramowe w sprawie Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego), Dz. U. L 141, s. 1.

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 20 lipca 2017 r. – ADR Center/Komisja

(Sprawa T-644/14) ⁽¹⁾

(Pomoc finansowa — Program ogólny „Prawa podstawowe i sprawiedliwość” na lata 2007–2013 — Program szczegółowy „Wymiar sprawiedliwości w sprawach cywilnych” — Skarga o stwierdzenie nieważności — Decyzja stanowiąca tytuł egzekucyjny — Artykuł 299 TFUE — Właściwość organu wydającego akt — Zasada dobrej administracji — Żądanie obciążenia Komisji obowiązkiem zapłaty należności pozostałej do rozliczenia na podstawie umów o udzielenie dotacji — Częściowa zmiana kwalifikacji skargi — Klauzula arbitrażowa — Właściwość Sądu — Koszty kwalifikowalne)

(2017/C 293/32)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: ADR Center SpA (Rzym, Włochy) (przedstawiciele: początkowo adwokat L. Tantalo, a następnie adwokat A. Guillerme)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo J. Estrada de Solà i L. Cappelletti, a następnie J. Estrada de Solà i S. Delaude, pełnomocnicy)

Przedmiot

Po pierwsze, przedstawione na podstawie art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C(2014) 4485 final z dnia 27 czerwca 2014 r. w sprawie odzyskania części wkładu finansowego przekazanego skarżącej w wykonaniu trzech umów o udzielenie dotacji zawartych w ramach programu szczegółowego „Wymiar sprawiedliwości w sprawach cywilnych”, a po drugie, przedstawione na podstawie art. 272 TFUE żądanie obciążenia Komisji obowiązkiem zapłaty na rzecz skarżącej pozostałej do rozliczenia należności z tytułu trzech umów o udzielenie dotacji, w wysokości 49 172,52 EUR, wraz z zadośćuczynieniem.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) ADR Center SpA pokrywa koszty poniesione przez Komisję Europejską, w tym koszty poniesione przez tę instytucję w związku z postępowaniem w przedmiocie środka tymczasowego, oraz połowę własnych kosztów, w tym także połowę własnych kosztów związanych z postępowaniem w przedmiocie środka tymczasowego.
- 3) Komisja pokrywa połowę kosztów poniesionych przez ADR Center, w tym także połowę kosztów poniesionych przez tę spółkę w związku z postępowaniem w przedmiocie środka tymczasowego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 388 z 3.11.2014.

Wyrok Sądu z dnia 20 lipca 2017 r. – Hiszpania/Komisja

(Sprawa T-143/15) ⁽¹⁾

(EFRG i EFRROW — Wydatki wyłączone z finansowania — Wydatki poniesione przez Hiszpanię — Pomoc bezpośrednia niezwiązana z wielkością produkcji na lata składania wniosków 2008 i 2009 — Uchybienia w systemie kontroli — Określenie próbek kontrolnych — Ciężar dowodu — Pomoc na rozwój obszarów wiejskich we wspólnocie autonomicznej Kastylii i León na lata składania wniosków 2009 i 2010 — Kontrole na miejscu — Kontrole kluczowe — Proporcjonalność)

(2017/C 293/33)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciele: M. Sampol Pucurull i M.J. García-Valdecasas Dorrego, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: D. Triantafyllou i I. Galindo Martín, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia częściowej nieważności decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2015/103 z dnia 16 stycznia 2015 r. wyłączającej z finansowania Unii Europejskiej niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) (Dz.U. 2015, L 16, s. 33)

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2015/103 z dnia 16 stycznia 2015 r. wyłączającej z finansowania Unii Europejskiej niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) w zakresie, w jakim dotyczy ona korekty finansowej nałożonej na Królestwo Hiszpanii w następstwie postępowania wyjaśniającego AA/2009/007/ES za rok 2009.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Każda ze stron pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 178 z 1.6.2015.

Wyrok Sądu z dnia 20 lipca 2017 r. – Belgia/Komisja

(Sprawa T-287/16) ⁽¹⁾

(EFRG i EFRROW — Wydatki wyłączone z finansowania — Wydatki poniesione przez Belgię — Refundacje wywozowe — Brak odzyskania wynikający z zaniedbań, które można przypisać organowi państwa członkowskiego — Brak wyczerpania wszystkich istniejących środków odwoławczych — Proporcjonalność)

(2017/C 293/34)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Królestwo Belgii (przedstawiciele: początkowo J.C. Halleux i M. Jacobs, następnie M. Jacobs, L. Van den Broeck i J. Van Holm, pełnomocnicy, wspierani przez É. Grégoire'a i J. Mariani, avocats)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Bouquet i P. Ondrůšek, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie oparte na art. 263 TFUE i dotyczące stwierdzenia nieważności decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2016/417 z dnia 17 marca 2016 r. wyłączającej z finansowania Unii Europejskiej niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) (Dz.U. 2016, L 75, s. 16), w zakresie, w jakim decyzją tą wyłącza się z owego finansowania kwotę 9 601 619,00 EUR poniesioną przez Królestwo Belgii.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Królestwo Belgii zostaje obciążone kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 270 z 25.7.2016.

Wyrok Sądu z dnia 20 lipca 2017 r. – Cafés Pont/EUIPO – Giordano Vini (Art's Café)(Sprawa T-309/16) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku — Graficzny unijny znak towarowy Art's Café — Rzeczywiste używanie znaku towarowego — Artykuł 15 ust. 1 i art. 51 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 207/2009]

(2017/C 293/35)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Cafés Pont, SL (Sabadell, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci E. Manresa Medina i J. Manresa Medina)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: S. Bonne, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą EUIPO była również, interwenient przed Sądem: Giordano Vini SpA (Diano d'Alba, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci F. Jacobacci i L. Ghedina)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 1 kwietnia 2016 r. (sprawa R 1110/2015-2) dotyczącą postępowania w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku między Giordano Vini a Cafés Pont.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Cafés Pont, SL zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 296 z 16.8.2016.

Wyrok Sądu z dnia 20 lipca 2017 r. – Mediaexpert/EUIPO – Mediaexpert (mediaexpert)(Sprawa T-780/16) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku — Graficzny unijny znak towarowy mediaexpert — Wcześniejszy słowny krajowy znak towarowy mediaexpert — Względna podstawa odmowy rejestracji — Artykuł 53 ust. 1 lit. a) i art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr. 207/2009 — Dowód istnienia, ważności i zakresu ochrony wcześniejszego znaku towarowego — Świadectwo rejestracji wcześniejszego znaku towarowego — Tłumaczenie — Zasady 37 - 39 i zasada 98 ust. 1 rozporządzenia (WE) n°2868/95 — Uzasadnione oczekiwania]

(2017/C 293/36)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Mediaexpert sp. z o.o. (Warszawa, Polska) (przedstawiciel: adwokat J. Aftyka)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: A. Folliard-Monguiral, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą EUIPO była również: Mediaexpert S.A. (Warszawa)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 11 sierpnia 2016 r. (sprawa R 2583/2015-1) dotyczącą postępowania w sprawie unieważnienia prawa do znaku między Mediaexpert sp. z o.o. a Mediaexpert S.A.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Mediaexpert sp. z o.o. zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 6 z 9.1.2017.

Postanowienie Sądu z dnia 19 lipca 2017 r. – BPC Lux 2 i in./Komisja**(Sprawa T-812/14) ⁽¹⁾**

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Pomoc państwa — Pomoc przyznana przez władze portugalskie w ramach rozwiązania instytucji finansowej Banco Espírito Santo — Stworzenie i kapitalizacja instytucji pomostowej — Decyzja uznająca pomoc za zgodną z rynkiem wewnętrznym — Brak interesu prawnego — Niedopuszczalność)

(2017/C 293/37)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: BPC Lux 2 Sàrl (Senningerberg, Luksemburg) i 19 innych skarżących, których nazwy wskazano w załączniku do postanowienia (przedstawiciele: adwokat P. Fajardo, J. Webber i M. Steenson, solicitors oraz K. Bacon, QC)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Flynn i P.J. Loewenthal, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Republika Portugalska (przedstawiciele: L. Inez Fernandes i S. Jaulino, pełnomocnicy, wspierani przez adwokata M. Mendesa Pereirę)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C(2014) 5682 z dnia 3 sierpnia 2014 r. w sprawie pomocy państwa SA.39250 (2014/N) – Portugalia – Rozwiązanie Banco Espírito Santo.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 2) BPC Lux 2 Sàrl i inni skarżący, których nazwy wskazano w załączniku, pokrywają własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską w niniejszym postępowaniu i w postępowaniu w przedmiocie środka tymczasowego.
- 3) Republika Portugalska pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 46 z 9.2.2015.

Postanowienie Sądu z dnia 19 lipca 2017 r. – De Masi/Komisja**(Sprawa T-423/16) ⁽¹⁾**

[Skarga o stwierdzenie nieważności — Dostęp do dokumentów — Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 — Dokumenty dotyczące utworzonej przez Radę Grupy ds. Kodeksu Postępowania (opodatkowanie działalności gospodarczej) — Odpowiedź na wstępne wnioski po znalezieniu właściwego rozwiązania — Brak decyzji potwierdzającej — Niedopuszczalność]

(2017/C 293/38)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Fabio De Masi (Bruksela, Belgia) (przedstawiciel: profesor A. Fischer-Lescano)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo J. Baquero Cruz i F. Erlbacher, następnie J. Baquero Cruz, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji zawartych podobno, po pierwsze, w piśmie z dnia 20 maja 2016 r. i, po drugie, w piśmie z dnia 13 lipca 2016 r., w których Komisja udzieliła odpowiedzi na złożone przez skarżącego na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001, L 145, s. 43) wnioski o dostęp do dokumentów dotyczących utworzonej przez Radę Grupy ds. Kodeksu Postępowania (opodatkowanie działalności gospodarczej).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako oczywiście niedopuszczalna.
- 2) Fabio De Masi pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską.

⁽¹⁾ Dz.U. C 371 z 10.10.2016.

Postanowienie Sądu z dnia 19 lipca 2017 r. – Pfizer i Pfizer santé familiale/Komisja

(Sprawa T-716/16) ⁽¹⁾

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Unia celna — Wspólna taryfa celna — Nomenklatura taryfowa i statystyczna — Klasyfikacja według Nomenklatury scalonej — Podpozycje taryfowe — Cła mające zastosowanie do towarów sklasyfikowanych w tych podpozycjach taryfowych — Akt regulacyjny wymagający przyjęcia środków wykonawczych — Brak indywidualnego oddziaływania — Niedopuszczalność)

(2017/C 293/39)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Pfizer Ltd (Sandwich, Zjednoczone Królestwo) i Pfizer Santé familiale (Paryż, Francja) (przedstawiciele: L. Catrain González, adwokat i E. Wright, barrister)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Caeiros i K. Skelly, pełnomocnicy)

Przedmiot

Skarga na podstawie art. 263 TFUE o częściowe stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2016/1140 z dnia 8 lipca 2016 r. z dnia 8 lipca 2016 r. dotyczące klasyfikacji niektórych towarów według Nomenklatury scalonej (Dz.U. 2016, L 189, s. 1).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna
- 2) Pfizer Ltd i Pfizer Santé familiale pokrywają koszty postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 462 z dnia 12.12.2016 r.

Postanowienie prezesa Sądu z dnia 21 lipca 2017 r. – PGNiG Supply & Trading/Komisja**(Sprawa T-849/16 R)****(Środek tymczasowy — Rynek wewnętrzny gazu ziemnego — Dyrektywa 2009/73/WE — Wniosek Bundesnetzagentur mający na celu zmianę warunków wyłączenia spod przepisów Unii w związku z eksploatacją gazociągu OPAL — Decyzja Komisji w sprawie zmiany warunków wyłączenia spod przepisów Unii — Wniosek o zawieszenie wykonania — Brak pilnego charakteru)**

(2017/C 293/40)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: PGNiG Supply & Trading GmbH (Monachium, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat M. Jeżewski)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: O. Beynet i K. Herrmann, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: T. Henze i R. Kanitz, pełnomocnicy)

Przedmiot

Wniosek na podstawie art. 278 i 279 TFUE o zawieszenie wykonania decyzji Komisji C(2016) 6950 final z dnia 28 października 2016 r. w sprawie zmiany warunków wyłączenia gazociągu OPAL z obowiązku stosowania zasad dostępu stron trzecich do sieci oraz regulacji taryfowej ustalonych w dyrektywie 2003/55/WE.

Sentencja

- 1) Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych zostaje oddalony.
- 2) Postanowienie z dnia 23 grudnia 2016 r., PGNiG Supply & Trading/Komisja (T-849/16 R), zostaje uchylone.
- 3) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Postanowienie prezesa Sądu z dnia 21 lipca 2017 r. – Polska/Komisja**(Sprawa T-883/16 R)****(Środek tymczasowy — Rynek wewnętrzny gazu ziemnego — Dyrektywa 2009/73/WE — Wniosek Bundesnetzagentur mający na celu zmianę warunków wyłączenia spod przepisów Unii w związku z eksploatacją gazociągu OPAL — Decyzja Komisji w sprawie zmiany warunków wyłączenia spod przepisów Unii — Wniosek o zawieszenie wykonania — Brak pilnego charakteru)**

(2017/C 293/41)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Rzeczpospolita Polska (przedstawiciele: B. Majczyna, M. Kawnik i K. Rudzińska, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: O. Beynet i K. Herrmann, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę skarżącą: Republika Litewska (przedstawiciele: D. Kriaučiūnas i R. Krasuckaitė, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: T. Henze i R. Kanitz, pełnomocnicy)

Przedmiot

Wniosek na podstawie art. 278 i 279 TFUE o zawieszenie wykonania decyzji Komisji C(2016) 6950 final z dnia 28 października 2016 r. w sprawie zmiany warunków wyłączenia gazociągu OPAL z obowiązku stosowania zasad dostępu stron trzecich do sieci oraz regulacji taryfowej ustalonych w dyrektywie 2003/55/WE.

Sentencja

- 1) Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych zostaje oddalony.
- 2) Postanowienie z dnia 23 grudnia 2016 r., Polska/Komisja (T-883/16 R) zostaje uchylone.
- 3) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

**Postanowienie prezesa Sądu z dnia 21 lipca 2017 r. – Polskie Górnictwo Naftowe i Gazownictwo/
Komisja****(Sprawa T-130/17 R)****(Środek tymczasowy — Rynek wewnętrzny gazu ziemnego — Dyrektywa 2009/73/WE — Wniosek Bundesnetzagentur mający na celu zmianę warunków wyłączenia spod przepisów Unii w związku z eksploatacją gazociągu OPAL — Decyzja Komisji w sprawie zmiany warunków wyłączenia spod przepisów Unii — Wniosek o zawieszenie wykonania — Brak pilnego charakteru)**

(2017/C 293/42)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Polskie Górnictwo Naftowe i Gazownictwo (Warszawa, Polska) (przedstawiciel: adwokat M. Jeżewski)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: O. Beynet i K. Herrmann, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: T. Henze i R. Kanitz, pełnomocnicy)

Przedmiot

Wniosek na podstawie art. 278 i 279 TFUE o zawieszenie wykonania decyzji Komisji C(2016) 6950 final z dnia 28 października 2016 r. w sprawie zmiany warunków wyłączenia gazociągu OPAL z obowiązku stosowania zasad dostępu stron trzecich do sieci oraz regulacji taryfowej ustalonych w dyrektywie 2003/55/WE.

Sentencja

- 1) Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych zostaje oddalony.
- 2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 21 lipca 2017 r. – Argus Security Projects/ESDZ**(Sprawa T-131/17 R)****(Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — ESDZ — Odzyskanie należności przez potrącenie — Wniosek o zastosowanie środka tymczasowego — Szkoda finansowa — Obowiązek staranności — Brak pilnego charakteru)**

(2017/C 293/43)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Argus Security Projects Ltd (Limassol, Cypr) (przedstawiciele: adwokaci T. Bontinck i A. Guillerme)

Strona pozwana: Europejska Służba Działań Zewnętrznych (ESDZ) (przedstawiciele: S. Marquardt, pełnomocnik oraz adwokaci B. Allemeersch, W. De Meester i G. Scraeyen)

Przedmiot

Wniosek oparty na art. 278 TFUE i 279 TFUE i zmierzający do zarządzenia środków tymczasowych dotyczących, po pierwsze, zawieszenia wykonania wydanej przez Komisję, działającą na rzecz księgowego ESDZ, decyzji o potrąceniu kwot, odpowiednio, 100 600 EUR, 41 522 EUR i 52 600 EUR (decyzje zakomunikowane w dniu 15 marca 2017 r.), 58 924 EUR (decyzja zakomunikowana 7 kwietnia 2017 r.) i 41 422 EUR (decyzja zakomunikowana 19 kwietnia 2017 r.) i, po drugie, nakazanie ESDZ wstrzymania wydawania decyzji o potrąceniu skierowanych do skarżącej do czasu ogłoszenia prawomocnego wyroku rozstrzygającego spór dotyczący wykonania umowy ramowej 2008/14/SEC/RELEX/K8 zawisły przed sądem pierwszej instancji w Brukseli (Belgia).

Sentencja

- 1) Wniosek w przedmiocie środków tymczasowych zostaje oddalony.
- 2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Postanowienie prezesa Sądu z dnia 20 lipca 2017 r. – António Conde & Companhia/Komisja**(Sprawa T-244/17 R)****(Środki tymczasowe — Statek rybacki — Organizacja Rybołówstwa Północno-Zachodniego Atlantyku — Dopuszczalność — Wniosek w przedmiocie środka tymczasowego — Brak interesu)**

(2017/C 293/44)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: António Conde & Companhia, SA (Gafanha de Nazaré, Portugalia) (przedstawiciel: adwokat J.R. García-Gallardo Gil-Fournier)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Bouquet, A. Lewis i F. Moro, pełnomocnicy)

Przedmiot

Złożony na podstawie art. 278 i 279 TFUE wniosek o zastosowanie środków tymczasowych nakazujących Komisji Europejskiej powstrzymanie się od wywierania na Republikę Portugalską nacisku mającego na celu wykluczenie statku rybackiego *Calvão* z wykazu pływających pod banderą portugalską statków mających zezwolenie na połowy na obszarze podlegającym regulacji NAFO.

Sentencja

- 1) Wniosek w przedmiocie środka tymczasowego zostaje oddalony.
- 2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Skarga wniesiona w dniu 14 czerwca 2017 r. – TE/Komisja**(Sprawa T-392/17)**

(2017/C 293/45)

Język postępowania: czeski

Strony

Strona skarżąca: TE (przedstawiciel: adwokat J. Bartončík)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji o wszczęciu dochodzenia prowadzonego przez Europejski Urząd ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia głównej zasady prawa Unii, a mianowicie zasady pomocniczości.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia zasady *ne bis in idem*.

Skarga wniesiona w dniu 27 czerwca 2017 r. – Deza/Komisja

(Sprawa T-400/17)

(2017/C 293/46)

Język postępowania: czeski

Strony

Strona skarżąca: Deza, a.s. (Vlašské Meziříčí, Republika Czeska) (przedstawiciel: adwokat P. Dejl)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności części rozporządzenia Komisji (UE) 2017/776 z dnia 4 maja 2017 r. zmieniającego rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1272/2008 z dnia 16 grudnia 2008 r. („rozporządzenie CLP”) w zakresie, w jakim klasyfikuje i oznakowuje ono substancję antrachinon w ten sposób, że w tabeli 3 część 3 załącznika VI do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1272/2008 dodaje następującą pozycję: Numer indeksowy: 606-151-00-4; Międzynarodowa terminologia chemiczna: antrachinon; Numer WE: 201-549-0; Numer CAS: 84-65-1; Klasa zagrożenia i kody kategorii: Carc. 1B; Kod zwrotów wskazujących rodzaj zagrożenia: H350; Piktogram, kody hasel ostrzegawczych: GHS08 Dgr; Kody zwrotów wskazujących rodzaj zagrożenia: H350;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący niezgodnej z prawem i oczywiście nieprawidłowej klasyfikacji i oznaczenia substancji antrachinon jako substancji rakotwórczej kategorii 1B w tabeli 3 część 3 załącznika I do rozporządzenia CLP.
  - Taka klasyfikacja i takie oznakowanie nie są oparte na wystarczających dowodach uzyskanych w toku wiarygodnych i dopuszczalnych badań, które świadczyłyby o istnieniu związku przyczynowego pomiędzy substancją antrachinon jako taką a wzrostem zachorowań na raka u zwierząt laboratoryjnych w rozumieniu art. 3.6.1 i 3.6.2 części 3 załącznika I do rozporządzenia CLP.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia praw strony skarżącej oraz zasad zawartych w Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, a także w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej.
  - Niezgodne z prawem i oczywiście nieprawidłowe zaklasyfikowanie i oznakowanie substancji antrachinon jako substancji rakotwórczej kategorii B1 w tabeli 3 część 3 załącznika I do rozporządzenia CLP narusza w szczególności prawo strony skarżącej do niezakłóconego korzystania z jej mienia, a także zasadę pewności prawa.

Skarga wniesiona w dniu 6 lipca 2017 r. – Leino-Sandberg/Parlament Europejski**(Sprawa T-421/17)**

(2017/C 293/47)

*Język postępowania: angielski***Strony***Strona skarżąca:* Päivi Leino-Sandberg (Helsinki, Finlandia) (przedstawiciele: adwokaci O. Brouwer i S. Schubert)*Strona pozwana:* Parlament Europejski**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Parlamentu Europejskiego z dnia 3 kwietnia 2017 r. odmawiającej stronie skarżącej dostępu do jego decyzji z dnia 8 lipca 2015 r. przyjętej w odpowiedzi na wniosek potwierdzający złożony przez osobę trzecią zgodnie z rozporządzeniem 1049/2001;
- obciążenie strony pozwanej kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący błędu co do prawa, oczywistego błędu w ocenie oraz braku uzasadnienia w zastosowaniu wyjątku dotyczącego ochrony postępowań sądowych, ustanowionego w art. 4 ust. 2 rozporządzenia o przejrzystości.
  - Strona skarżąca twierdzi, że dokument, którego dotyczy wniosek o uzyskanie dostępu jest ostatecznym dokumentem o charakterze administracyjnym, niechronionym klauzulą tajności i nieobjętym żadnym wyjątkiem od zasady dostępu. Ponadto, jeżeli nawet by uznać, że wyjątek taki ma zastosowanie w niniejszej sprawie, zdaniem strony skarżącej strona pozwana w dokonała oczywiście błędnej wykładni tego wyjątku lub w sposób oczywiście błędny go zastosowała nie wykazując w jaki sposób ujawnienie tego dokumentu naruszyłoby postępowanie sądowe.
2. Zarzut drugi dotyczący błędu co do prawa, oczywistego błędu w ocenie oraz braku uzasadnienia w zastosowaniu kryterium nadrzędnego interesu publicznego, o którym mowa w art. 4 ust. 2 rozporządzenia o przejrzystości.
3. Zarzut trzeci, pomocniczy, dotyczący błędu co do prawa, oczywistego błędu w ocenie oraz braku uzasadnienia w zastosowaniu art. 4 ust. 6 rozporządzenia o przejrzystości.

Skarga wniesiona w dniu 10 lipca 2017 r. – UF/EPSO**(Sprawa T-422/17)**

(2017/C 293/48)

*Język postępowania: litewski***Strony***Strona skarżąca:* UF, przedstawiciel: adwokat L. Gudaitė*Strona pozwana:* Europejski Urząd Doboru Kadr (EPSO)**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji pozwanego z dnia 4 kwietnia 2017 r. o wykluczeniu skarżącego z konkursu na prawników lingwistów języka litewskiego EPSO/AD/335/16;

- zobowiązanie pozwanego do zezwolenia skarżącemu na skorygowanie oczywistego błędu poprzez zmianę poziomu znajomości języka polskiego z poziomu B1 na C1;
- przywrócenie skarżącego do udziału w konkursie na prawników lingwistów języka litewskiego.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy oparty na fakcie, że pozwany naruszył uzasadnione oczekiwania skarżącego i wprowadził go w błąd potwierdzając, że jego zgłoszenie udziału w konkursie spełniało wszystkie wymogi.
  - Skarżący podnosi, że pozwany, po potwierdzeniu w dniu 9 stycznia 2017 r., że jego zgłoszenie udziału w konkursie spełniało wszystkie wymogi ogłoszenia o konkursie i po udzieleniu mu zezwolenia na udział w komputerowych testach, wprowadził go w błąd i nie umożliwił mu skorygowania oczywistego błędu pisarskiego dotyczącego poziomu znajomości języka polskiego, w wyniku którego został on następnie wykluczony z konkursu.
2. Zarzut drugi oparty na fakcie, że pozwany naruszył prawa i uzasadnione oczekiwania skarżącego wykluczając go z konkursu na stanowiska prawników lingwistów języka litewskiego.
  - Skarżący utrzymuje, że pozwany w swej decyzji z dnia 4 kwietnia 2017 r., uwzględniając poziom znajomości języka polskiego podany w formularzu zgłoszeniowym, wykluczył go bezpodstawnie z konkursu, ponieważ pozwany posiada wiedzę o jego rzeczywistym poziomie znajomości języka polskiego na podstawie informacji podanych w zgłoszeniu udziału w innym konkursie (EPSO/AD/328/16) i wyników tego konkursu. Skarżący podnosi, że zgodnie z orzecznictwem Sądu, komisja konkursowa jest odpowiedzialna za prawidłową ocenę przedłożonych przez każdego kandydata dyplomów i przedstawionego przez niego doświadczenia zawodowego, a jej decyzja o wykluczeniu kandydata z konkursu jest uznana za akt niekorzystny w rozumieniu art. 91 ust. 1 regulaminu pracowniczego.

Skarga wniesiona w dniu 14 lipca 2017 r. – António Conde & Companhia/Komisja

(Sprawa T-443/17)

(2017/C 293/49)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: António Conde & Companhia, SA (Gafanha de Nazaré, Portugalia) (przedstawiciel: adwokat J. García-Gallardo Gil-Fournier)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji, na mocy której instytucja ta odmówiła niezwłocznego przekazania Sekretarzowi Komisji ds. Rybołówstwa Północno-Wschodniego Atlantyku nazw upoważnionych do połowów na wodach Portugalii statków SANTA ISABEL i CALVÃO, tym samym uniemożliwiając im działanie, od dnia 1 lipca 2017 r., w strefach połowowych Północno-Wschodniego Atlantyku, celem dokonywania połowów karmazyna i krewetki – instytucja ta naruszyła zatem art. 5 ust. 1 rozporządzenia nr 1236/2010⁽¹⁾;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jeden zarzut dotyczący tego, że pozwana działała z naruszeniem art. 5 ust. 1 rozporządzenia nr 1236/2010, gdy ingerowała w proces przygotowywania lub przekazania wykazu statków sporządzonego przez Portugalię celem przekazania Sekretarzowi Komisji ds. Rybołówstwa Północno-Wschodniego Atlantyku. Pozwana nie ma prawa komentować, przygotowywać, zmieniać, oceniać, negocjować takich wykazów ani przedstawiać w odniesieniu do tych wykazów zaleceń, czy wywierać w odniesieniu do nich presji na państwa członkowskie.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1236/2010 z dnia 15 grudnia 2010 r. ustanawiające system kontroli i egzekwowania mający zastosowanie na obszarze objętym Konwencją w sprawie przyszłej wielostronnej współpracy w rybołówstwie na północno-wschodnim Atlantyku oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 2791/1999 (Dz.U. 2010 L 348, s. 17).

Postanowienie Sądu z dnia 17 lipca 2017 r. – Aston Martin Lagonda/EUIPO (Przedstawienie osłony chłodnicy umiejscowionej na przodzie pojazdu silnikowego)

(Sprawa T-86/15) ⁽¹⁾

(2017/C 293/50)

Język postępowania: francuski

Prezes pierwszej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 138 z 27.4.2015.

Postanowienie Sądu z dnia 17 lipca 2017 r. – Aston Martin Lagonda/EUIPO (Przedstawienie osłony chłodnicy umiejscowionej na przodzie pojazdu silnikowego)

(Sprawa T-88/15) ⁽¹⁾

(2017/C 293/51)

Język postępowania: angielski

Prezes pierwszej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 138 z 27.4.2015.

Postanowienie Sądu z dnia 17 lipca 2017 r. – DQ i in./Parlament

(Sprawa T-38/17) ⁽¹⁾

(2017/C 293/52)

Język postępowania: francuski

Prezes pierwszej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 104 z 3.4.2017.

Postanowienie Sądu z dnia 20 lipca 2017 r. – GY/Komisja**(Sprawa T-203/17) ⁽¹⁾**

(2017/C 293/53)

Język postępowania: francuski

Prezes siódmej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 195 z 19.6.2017.

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL